

Anemon

Evangeliumenligt
Patrik Elmqvist

”Anemon... *Kristen*: Sorg; Kristi lidande. Den röda fläcken på blomman är den korsfästes blod och de treflikiga bladen är treenigheten.”
– J. C Cooper Symbole

Kapitel 1

I väntan på att någon skulle låta restaurera, eller helt enkelt riva den för att lämna plats åt ett hotell eller något liknande, låg den gamla stormarknaden försänkt i mörker. Det var svårt att tänka sig att den bara några år tidigare varit stöttepelaren i ett blomstrande köpcenter. Till följd av en överetablering i området hade man dock tvingats slå igen, och med tiden hade det förfallit och förvandlats till en kommersialismens öken. Inuti, närmare bestämt där livsmedelsavdelningen varit förlagd, satt Jesus på golvet med benen uppdragna och hakan vilande mot ett av knäna. Han hade suttit så i en halvtimme - trekvart, han visste inte säkert eftersom han saknade klocka, då belysningen plötsligt tändes och de nysstomtomma hyllorna var överfyllda med varor. Frågan var om det ens funnits ett så brett sortiment under varuhusets glansdagar.

– Frestad? frågade en röst åtföljd av ett gällt fnitter.

Iklädd en mörk kostym från Armani och matchande handgjorda skor stod Lucifer nonchalant lutad mot en kyldisk. I lysrörens bleka sken log han ett brett leende med jämna, vita tänder. Utan att svara reste Jesus långsamt på sig.

– Nej, så dumt av mig, skrattade Lucifer. Det fungerade ju inte sist. Å andra sidan har inte ni heller förnyat er så det stör. Jag menar, varför skulle det funka nu?

Jesus fortsatte att titta.

– Låt mig få förklara ett par saker för dig, sa Lucifer, nu något mera allvarlig då Jesus inte reagerade. Småkrypen har reducerat chefen till det de kallar ”Big Bang” för länge sedan. Dig ser de, i den mån de överhuvudtaget godtar din existens som ett historiskt faktum, som en godhjärtad barfotapredikant, om än aldrig så värtalig.

Han är sig lik, fortfarande arrogant och respektlös, tänkte Jesus och bröt sedan sin tystnad.

– Det är inte min sak att bedöma riktigheten i Hans beslut, men jag tror att människan är redo.

– Människan redo? fråste Lucifer. Redo att sälja sina själar för bättre TV-program möjligen. Inte för bot och bättring. Du kommer att bli besviken.

– Det tror jag knappast, de ska få prov på Hans godhet och makt.

– Förstår du ingenting? De har ägnat århundraden åt att visa orimligheten i den kristna tron. En god Guds allmakt är för dem en logisk omöjlighet. Ha! De tror inte ens att han har absolut gehör. Det sista lade Lucifer till med en hånfull grimas.

– Du ska få se...

– Kom inte dragande med mirakler och underverk, det enda du åstadkommer med det är att bli betraktad som ett lustigt cirkusdjur. Lucifer suckade tungt. Du kunde ha varit en trevlig kille om du bara inte vore så enormt godtrogen.

– Kärleken finns där. I människors hjärtan.

– Hat också, replikerade Lucifer blixtnabbt och tog omotiverat ett par danssteg. Han stannade upp och såg intensivt på Jesus.

– Varför? frågade han kort.

– Varför? upprepade Jesus frågan oförstående.

– Varför vill ni likrikta dem, ta ifrån dem gnistan, glöden?

– Det du kallar likriktning kallar jag samförstånd.

Lucifer skakade på huvudet så att hans rödbruna lejonman böljade.

– Knähundar, det är vad ni vill göra av dem. Knähundar! Utan stolthet, utan egen vilja.

Jesus var slagen med häpnad. Han kunde inte riktigt förstå Lucifers plötsliga patos. Men när Lucifer i nästa ögonblick, likt ett barn som blivit berövat sin favoritleksak, skrek:

– Den här världen är min, jag fick den!

Så förstod han.

– Vi har inte mera att säga varandra, sa Jesus dämpat och vände sig om för att gå.

– Vänta lite, jag har ett förslag.

Jesus stannade till och vred på huvudet så att hans stålgrå ögon mötte Lucifers svarta. Lucifer vinkade pockande med vänstra handens pekfinger.

– Följ mig.

De lämnade livsmedelsavdelningen bakom sig. Gick förbi tidningsställen, (här upptäckte Jesus en brist i Lucifers återskapande av varuhuset. Det rādde nämligen perfekt ordning bland tidskrifterna, något som Jesus aldrig sett tidigare i någon affär), och nedför trappan till källarplanet. Passerade därefter husgeråden och nådde till sist fram till sportavdelningen där de gjorde halt. Jesus såg förbryllad ut.

– Vi kan ju inte skiljas åt innan vi gjort upp, sa Lucifer till svar på Jesus outtalade fråga.

– Hur?

– Jag hade tänkt mig en boxningsmatch, svarade Lucifer och pekade med en svepande gest mot en boxningsring.

– Jag tänker inte sänka mig till din nivå, sa Jesus irriterat och gav Lucifer en mörk blick.

– Rädd?

Nu får det vara nog, tänkte Jesus darrande av harm. Hans fräckhet kan inte tillåtas gå hur långt som helst.

– Det är på tiden att du lär dig respekt!

– Underbart, det finns ingenting som lite helig vrede, hetsade Lucifer.

– Du får som du vill.

Lucifer grinade brett.

– Vi måste ha sekunder, domare och sist men inte minst, publik, sa han sedan och knäppte med fingrarna. Skyldockor och kramdjur, levandegjorda på Lucifers befallning, strömmade till från hela varuhuset. De rörde sig med stela, lite knyckiga rörelser och deras syntetiska kroppar såg hela tiden ut att löpa risken att välta. Lucifer valde en blond docka med tvådelad baddräkt till sin sekund, medan Jesus avvisade en skyldocka med mörk pagefrisyr och röda spetsunderkläder.

– Du kommer att få problem när du ska snöra handskarna, anmärkte Lucifer spydigt.

När de efter en stund var på plats i respektive ringhörna och publikens sorl avtagit, klingade gonggongen och matchen kunde börja. Lucifer i svarta kortbyxor attackerade först. Han rusade direkt på Jesus och med korta, snärtiga jabbar lyckades han pressa denne mot repen. Jesus uppenbara problem att hålla sin garde öppnade för tyngre slag. En stenhård vänster fick Jesus att knäa till och för ett kort ögonblick såg det ut som om matchen skulle få ett plötsligt slut, men innan Lucifer fick chansen att avsluta ringde det för rondvila. Jesus var räddad för stunden. Marionettpubliken gav högljutt sitt bifall åt Lucifers aggressiva stil som hitintills givit så stor utdelning. Domarsiffrorna var utan tvivel till Lucifers favör.

Andra ronden började. Lucifer stormade emot Jesus fast besluten att slå ut honom, men denne som hämtat sig i pausen var beredd. Han sidsteppade, såg en öppning och träffade Lucifer på hakspetsen med en rak höger som skakade honom ordentligt. Jesus följde upp med en vänsterkrok, Lucifer kontrade med en uppercut och lyckades sedan hålla Jesus ifrån sig med vänstern tillräckligt länge för att på nytt kunna gå till attack. De gick in i närkamp och det enda som hördes i den för övrigt knäpp tysta lokalen var kombattanernas stönanden och ljudet av tunga slag. Jesus träffade med ännu en höger, slog in ett kroppsslag som fick det att krasa till i revbenen på Lucifer och avslutade med en sving mot hans oskyddade ansikte. Lucifer föll omkull med en otäck duns. Ringdomaren började räkna så fort Jesus nått neutral ringhörna, men avbröt sig och förklarade matchen avgjord då det stod klart att Lucifer inte hade någon möjlighet att resa sig innan tio. Publikens jublade kraftigt och stampade i golvet. Jesus såg sorgset på Lucifer som spottade blod och förbannelser. Hans tidigare ilska var som bortblåst.

– Jag tycker verkligen synd om dig, sa han med medlidande i rösten.

Mödosamt lyfte Lucifer på huvudet och blickade hätskt på honom.

– Du kommer att bli besviken..

Kapitel 2

Innan vi fortsätter berättelsen kan det vara på sin plats att förtydliga hur världen ser ut så här långt efter Jesus första visit hos oss dödliga. Ingen håller längre budorden och templen är tomma utom när folk vill ha lite extra julstämning. Om tanken att gudomligheter bara existerar så länge vi tror på dem vore riktig skulle den här historien ha tagit slut innan den han börja. Nu är så icke fallet, därför vill jag göra er uppmärksamma på att de imperativ Bibeln försett oss med sällan eller aldrig tas på allvar nu för tiden.”Du skall hedra din fader och din moder...” står det i skriften. Kanske inte alltid så enkelt, se exempelvis på vad som hände på en kyrkogård i södra Sverige en söndags eftermiddag:

– Vad i helvete sysslar du med? Är du inte riktigt klok? Jag borde ringa polisen!

Saliv, hotelser och förbannelser formligen sprutar fram ur den lille vaktmästarens mun. Iklädd en alldeles för liten T-shirt där hans antydan till bröst skymtar, utgör han trots sin ilska en ganska löjlig figur. Jag väntar på att han ska göra en paus för att hämta andan, men hans kropp rymmer uppenbarligen lungor med oanad kapacitet. Jag försöker komma på något att säga och det första som kommer för mig är:

– Ni luktar lök.

Han tystnar och stirrar på mig som om han först nu blivit medveten om min existens. Skyndsamt tar jag tillfället i akt, vänder honom ryggen och går med raska steg därifrån. Jag har ändå dansat färdigt. ”Göring” stretar emot så jag får hela tiden rycka i kopplet för att han ska följa med mig. Det är den andra söndagen i november och jag har besökt min fars grav. Efter att ha kommit utom synhåll för den uppretade vaktmästaren slår jag av på takten. Vinden får det att rassla i de höstlövsklädda trädens kronor och ett stilla duggregn faller sakta till marken. Vi passerar den rostiga grinden som skiljer kyrkogården ifrån de levandes värld. Av någon anledning möter mig här samma minnesbilder varje år...

På gårdsplanen framför den gamla ladan står min farbror, en lång karl med ett yvigt rödbrunt hårsvall som alltid fick mig att tänka på en lejonman. Bredvid honom står en i mina ögon gigantisk låda. Vanligtvis brukade han ha med sig något åt mig på sina sällsynta besök, och den här gången var inget undantag. Lådan är till mig.

– Du hade ju en tom spilta, säger min farbror till min far, vilken nickar samtidigt som han misstänksamt blickar bort mot låren.

Samtidigt dansar jag runt mitt ”paket” och sjunger med sprucken gosseröst:

– Boom, boom jättepaket...Vem ligger i min lååååda?

När jag dansat mig trött stannar jag till, ser på de bägge bröderna, pekar på låren och säger i uppfordrande ton:

– Öppna! Kort, koncist och omöjligt att missförstå.

Min farbror ler med tobaksgula tänder och skriker till verket. Med hjälp av en kofot börjar han bända loss de bräder som utgör locket. Hela tiden talar han med far. Orden kommer stötvis och ryckigt eftersom ansträngningen gör det omöjligt för honom att tala normalt.

– Det var ett helsike att få den genom tullen, men jag lyckades slå i dem att det var ett piano. Svetten

pärlar nerför pannan på min farbror som stönande sträcker på ryggen. På lådans sidor står det med stora, röda bokstäver; F-R-A-G-I-L-E, något som jag på den tiden betraktade som en helt meningslös bokstavskombination.

– Vi låg för ankar i Palembang, olja. Vi hade landpermission och tog en tur utanför stan när jag fick syn på den, stänkar min farbror vidare.

– Palembang? säger min far frågande och drar fingrarna genom håret. Utan

att ta någon notis om avbrottet fortsätter min farbror sin berättelse.

– Den låg övergiven vid sidan av vägen, jag kunde ju inte gärna låta den ligga, så jag tog ombord kräket.

– Kräket? säger min far och ser plötsligt ut som om han mådde illa.

– Det slog mig att det vore en kul present till grabben här.

Jag lyssnar andäktigt och gör mig fantasibilder av vad boxen kan innehålla. En tiger, en elefantunge, eller en jättelik pytonorm? Jag ryser till av skräckblandad förtjusning.

– Så där ja, säger min farbror triumferande och torkar svetten ur sin fårade panna.

Jag rusar fram och ser ner i lårens innandöme. En frän stank slår emot mig. På botten kravlar ett strimmigt litet djur omkring i exkrement och gammal halm.

– En gris, utbrister jag klenstroget och en smula besviket.

– Knappast, skrattar min farbror.

Jag känner min fars tunga andedräkt i nacken. Han säger ingenting.

– Den där lilla kraken kommer snart att vara lika stor som en ponny, om inte ännu större.

– Vad är det för något? Frågar min far med svag stämma och man kan se hur hans käkmuskler arbetar.

– En tapir, en schabraktapir.

– Vi ska inte ha den.

– Jo! Jo! Jo! vrålar jag med mina lungors fulla kraft. I nästa ögonblick svartnar det för mina ögon och en våg av smärta sköljer genom mig.

Min far har med sin vanliga skicklighet givit mig en örfil, det ringer i mina öron och droppar näsblod på min vita tröja. Som genom en dimma hör jag min farbror ilsket utbrista:

– Låt grabben vara!

– Han ska inte svara emot, replikerar min far barskt.

Min farbror, som är den större av dem, tar min far i armen och drar iväg med honom utom hörhåll för mig. Under tiden kvicknar jag till, torkar tårarna och glömsk av smärtan ser jag på nytt ner i låren. Den lilla tapiren ger hela tiden ifrån sig ljud liknande de snarkningar som min far brukar åstadkomma när han i berusat tillstånd somnat i kökssoffan. De bägge männen kommer tillbaka. Min far ser på mig med kalla ögon, sedan på sin bror och till sist på mig igen.

– Du får väl behålla den då, men fan ta dig om du inte sköter den och håller rent, muttrar han.

Så gick det alltså till när jag blev den lycklige ägaren till ”Göring”. Han hette naturligtvis inte så från början, men med tiden så hade han genom ett överdrivet konsumerande av hö och halm börjat anta proportioner som i hög grad påminde om den gamle flygmarskalkens.

Plötsligt svänger en polisbil in på parkeringen framför mig. Vaktmästaren har av allt att döma gjort verklighet av sina hotelser. Underbart! Brottsrubricering; gravskändning. Toppen! Polismännen stiger långsamt ut ur bilen och börjar gå i riktning mot mig. Då ger deras schäferhund skall i baksätet. ”Göring” brölar öronbedövande av skräck och sätter i väg mot den skog som gränsar till kyrkogårdens västra sida. Med ett stadigt grepp om kopplet följer jag efter, aldrig kunde jag ha anat vilken hastighet en skrämmd tapir kan prestera.

– Hallå där, stanna! Skriker poliserna efter mig, utan att invänta min reaktion så tar de upp jakten.

”Göring” brakar fram på någonting som inte ens med den bästa viljan i världen skulle kunna kallas för stig. Grenar piskar mig i ansiktet och varje andetag är en pina i den kalla luften. Märkligt nog lägger jag märke till att skogen består av lönn och ekträd. Genom att kasta en snabb blick över axeln konstaterar jag att poliserna fortfarande är efter oss. Jag snubblar och släpas längs den ojämna marken av en skenande ”Göring” som inte ens saktar ner av den extra tyngden. På något sätt lyckas jag komma på fötter igen, högerknät värker och det känns som om jag brutit ett par revben. Jakten går vidare. Då rycks marken på nytt undan mina fötter och jag störtar ner i ett dike. Omtumlad ser jag mig omkring. Högresta ormbunkar bildar ett tak ovanför oss som effektivt förhindrar all insyn. Mitt hjärta bultar, mina muskler protesterar för varje rörelse och bredvid ligger ”Göring” och rosslar olycksbådande. Mödosamt reser jag mig på huk för att slippa ligga i den decimeterdjupa lervälling som utgör diketets botten. Någonstans ovanifrån hör jag hur de bägge poliserna fortsätter sitt sökande.

– Fan, jag såg dem ju här, säger den ene med sur röst.

– Nej, nej, däråt kan de inte sprungit, invänder den andre.

Jag börjar långsamt återfå kontrollen över min andning och pulsen saktar långsamt ned till sin normala takt. Mitt intresse vänder sig mot ”Göring”, som fortfarande ligger och rosslar utan att röra på sin klumpiga kropp.

– Du får inte dö, viskar jag samtidigt som jag smeker hans svartvita buk. Jag gör ju det här lika mycket för din skull som för min egen.

Hans varma, bruna ögon stirrar hjälplöst på mig.

– Om du dör, lovar jag att låta få dig uppstoppad. Och jag ska sätta hjul på dig, så att jag kan rulla hit dig varje år, mumlar jag med tårfyllda ögon.

Nya minnen tränger sig på...

Min far: Mager, tätt sittande ögon och kort, nästan stubbat hår. Alltid lika självbelåten. Tålde inte att bli motsagd. Styrde mig, slog mig. Kort sagt; en hänsynslös, despotisk karaktär som njöt av att visa vem som bestämde.

Ni kanske menar att jag dömer honom för hårt, att ingen människa är allt igenom ond? Skitsnack! Sådant sentimentalt dravel skulle ni inte häva ur er om ni någonsin mött min far. Hur som helst är det fyra år sedan han äntligen lämnade in, och varje år är jag här. Det är möjligt att det är vansinnigt, men det ger mig onekligen en viss tillfredsställelse att komma hit, sjunga: -”Boom, boom jättepaket... Vem ligger i min lååååda?”, samtidigt som jag dansar på gubbens grav. Inte mycket till hämnd kanske, men det är ju tanken som räknas som vi säger till jul.

Kapitel 3

”Världen är sjuk”, konstaterade Jesus, då han grubblade över rapporter om den nya tidens mer eller mindre surrealistiska sjukdomar som spreds över kontinenterna, tonvis med död fisk flöt iland vid kusterna världen runt, missväxt och våldsamma oväder. Ovanpå allt detta fanns alla de krig som rasade och verkade hota att förena sig till en enda världsbrand. På nytt genljöd sång från dem som var församlade i det stora tält han befann sig i. I veckor hade han kuskat runt och predikat på platser där han var välkommen. Mestadels besökte han frikyrkor av olika slag, så tältmöten hade han vant sig vid sedan länge. Folk hade med tiden blivit alltmer oroade av alla larmrapporter och Kyrkan upplevde en högkonjunktur vad det gällde antalet besökare. Sången led mot sitt slut. En magerlagd kvinna gestikulerade ivrigt åt honom. Det var dags. Jesus steg upp på den lilla scenen, ställde sig bakom den improviserade predikstolen och blickade ut över församlingen. Tysta iakttog de honom och Jesus tyckte sig se något lystet i deras ögon. Skaran dominerades av åldringar, men även en del ungdomar var på plats för att om möjligt låta sig tröstas. Jesus harklade sig.

– Världen är sjuk, sa han sedan, och Herrens kärlek är botemedlet.

Han gjorde en kort konstpaus och såg vänligt på sina åhörare.

– Och vägen till Honom går genom mig, hans återfödde son.

Där. Han hade sagt det. Det var första gången som han öppet avslöjat sin verkliga identitet och mission. Reaktionen blev just då oväntat mild. Några började skruva på sig vid yttrandet av dessa ord, men de flesta verkade inte ha förstått innebörden riktigt.

– Snart är domedagens skärseld över er. Allas privata helveten blir verklighet. En får vandra genom ändlösa korridorer, som stinker av as. En stank så tung att han klöser sönder sin strupe för att få luft. Han försöker skrika, men munnen är full av bubblande var. Stalaktiter river hans rygg som giriga rovdjursklor i den råa kylan. En annan kokar tills köttet lossnar från benen och får sina kroppsöppningar fyllda med smältande stål. Var och ens privata fasa kommer att rena dem. Men det finns förlåtelse – Hans kärlek är en behaglig bris i det varma ljuset. Angenäma möten med älskade vänner. Ren och rofylld. Ingen sorg, smärta eller hunger. Det är inte lätt att nå dit. Ni måste älska, inte bara de som står er nära, utan också de som sårar, plågar och bestjäl er. Det är svårt, men liksom Han är fullkomlig måste ni sträva efter fullkomligheten. Välj bort Lucifers väg, hatets och lögnens. Jesus drog efter andan och fixerade sin publik. De stirrade tillbaka. Några tvivlande, andra nervöst, men inte hos någon kunde han skönja hopp.

– Kom till mig. Jag är vägen, sanningen och livet, fortsatte han och bredde ut sina armar som för att omfamna dem.

Jesus tystnade och folket började med ens prata i munnen på varandra. Från att på sin höjd känt sig en smula obehagliga till mods var de nu ursinniga när det äntligen gick upp för dem vad Jesus egentligen sagt. Skulle han vara Guds son? Oerhört! Lösryckta fraser nådde Jesus öron.

– Skandalöst!

– ...hädare!

– Hur vågar han?

Pastor Thomas, en reslig man i femtioårsåldern, sprang förvirrat omkring och försökte lugna deltagarna, samtidigt som han över axeln kastade upprörda blickar mot Jesus. När han bjudit in honom räknade han med att namnet i sig skulle locka till sig nyfikna, inte att han på fullt allvar skulle hävda att han var Messias. "Förbannade dåre" tänkte han föga fromt. Stämningen i lokalen blev alltmer upphetsad. Men då mötet hotade att urarta totalt, hördes en kvinna skrika, tillräckligt högt för att överrösta de övriga, att hon ville möta frälsaren. Alla tystnade tvärt. Kvinnan, som såg förtvivlad ut, banade sig väg fram till Jesus. I sin hand ledde hon en långhårig pojke i nedre tonåren. Hon böjde sig undergivet ned framför Jesus och drog pojken i armen för att han skulle göra likadant.

– Herre, vädjade hon, bota min son. Han lider.

Jesus och de andra, som nu trängdes framme vid scenen såg på pojken. I hans hår växte vårtliknande utskott, som tovade ihop det i testar. Vårtorna var spända och man såg tydligt blodkärlen lysa igenom. Det var en av de sjukdomar som var så ny och annorlunda att den ännu inte fått något namn av läkarvetenskapen. Det man visste var att håret, som i vanliga fall var dött, utan synbar orsak utvecklade nerver och blodomlopp. Håret på de som drabbades blev helt enkelt levande och ingen kände till något bot. Då och då sprack ett av utskotten och ymnigt blodflöde började rinna nedför den olyckliges huvud. Jesus torkade varsamt bort det från pojken's plågade ansikte. Sedan lade han sin hand på pojken's axel och deklarerade kort:

– Du är frisk igen.

Av vårtorna syntes inga spår. Folk såg chockade ut och kaos utbröt på nytt.

– Messias har kommit! skrek en äldre herre och viftade vilt med armarna.

– Herre, ta bort cancern från min kropp, bönföll en röst.

– Min reumatism plågar mig så, klagade en annan.

Nu var allt deras tvivel borta, som om det aldrig existerat. Frälsaren var tillbaka och församlingens tidigare ilska hade förvandlats till ödmjukhet och blind dyrkan. De närmast timmarna tvingades Jesus ägna åt att välsigna de närvarande och till att hela de av dem som var sjuka. En exalterad pastor Thomas bad om förlåtelse för sina synder och tackade Gud om vartannat. När tältet så småningom tömts och mötesdeltagarna skyndat sig för att sprida nyheten eller gått hem för att begrunda det inträffade, föll en djup frid över det nu ganska kylslagna tältet. Jesus såg sig omkring och fick i skuggan av en hörnstolpe syn på en bekant figur från förr. Han, för det var en han, hade varit skomakare i Jerusalem den gången. En ström av minnen genomför Jesus...

...Suset från piskan strax innan den träffar hans såriga rygg. Vägen kantad av skrämmande, smädande människor, vilka finner hans belägenhet nästan hysteriskt komisk. Hettan, den brännande hettan. Dammet som rörs upp av hans egna och de eskorterande legionärernas fötter, stockar sig i mun och svalg. Svetten rinner i strida strömmar och ritar smutsfärgade linjer i hans ansikte.

– Rappa på ditt as, vila får du göra i Hades! skriker en legionär och ger honom ännu ett slag. Varje steg en plåga. Tyngden från korset får honom att vackla. Till höger om sig ser han en port och i porten en skugga. Utan att någon av hans fångvaktare ingriper vinglar han dit, men en medelålders man med bistra drag ställer sig i vägen.

– Låt mig få vila i skuggan, ber han.

Mannen spottar honom i ansiktet och väser:

– Försvinn, här får din sort ingen hjälp. Sedan måttar han en spark, men missar grovt till de omgivandes förnöjelse.

– Skomakaren ger kättaren en känga! utbrister en ung lustigkurre i hopen.

Flera skratt. Trots sin besvikelse över att ha förvägrats skuggans svalka är det inte för egen del han lider nu. Han vet vilket straff som väntar skomakaren och detta är långt värre än hans egen pina...

...Nu satt skomakaren där. Ahasverus. Den vandrande Juden.

Kapitel 4

Nu mina vänner - låt oss fundera lite på tingens tillstånd. Människorna står långt ifrån det universella broderskap Jesus förkunnade för drygt 2000 år sedan. Att han ändå tror på oss är vackert, men måhända lite naivt. Det ska i så fall vara honom förlåtet, han är trots allt det oskyldiga lammet. För oss sentida ättlingar till Adam och Eva står det dessvärre tämligen klart att uttrycket ”homo homini lupus” är mera träffande än någonsin. Lucifers härskaror har definitivt inte gett upp kampen om våra själar...

Efter utvecklingen om *platyhelminthes* kunde han inte längre koncentrera sig på vad föreläsaren sa. Man hade alltså lärt en vanlig plattmask att ta sig igenom en enkel labyrint. Sedan malde man den och matade andra maskar, som inte kände till labyrinten, med köttet. Då de svält sin utbildade artfrände, klarade de av labyrinten utan några som helst problem. Kanske låg det någonting i att, som indianerna, äta villebrådet hjärta för att få del av djurens egenskaper. Han kände till ett par av studiekamraterna som skulle vara perfekta att sätta i sig till nästa tenta, men eftersom han aldrig skulle kunna agera kannibal var han hänvisad till det gamla beprövade råpluggandet istället. Tur att det var lov snart så att han fick en chans att komma ifatt.

Hans föräldrars stuga i Jämtland stod alltid tom så här års, så de var tacksamma när han ville låna den för att kunna vara i fred och läsa under lovet. De var alltid oroliga när ingen var där för att se till den, ”Man läser ju så mycket i tidningarna”, hade de sagt. Till och med bilen gick bra att låna och det om något vittnade om hur pass angelägna de varit. De första dagarna hade han njutit av avskildheten, men saknade samtidigt de glada kvällarna på Nationen. Flera gånger förbannade han det faktum att vissa hade så lätt att ta till sig det som stod i böckerna, medan han fick slita och hamra in kunskaperna. De enda egentliga avbrotten, om man bortsåg från matrasterna, var morgonpromenader som denna. Luften var klar och de enda ljud som hördes var naturliga sådana. Sidensvansarnas långsamma, lågmälda sång och skogsödlor som rasslade till i buskagen när han passerade. Att inte höra bussar med gnisslande bromsar stanna till vid hållplatser eller bilar som susar förbi, överskridande hastighetsbegränsningar med bred marginal, var nästan kusligt i längden. När han kommit ett par kilometer från huset såg han avtrycken från ett större rovdjur i den mjuka marken. Det hade regnat, så spåren påminde om små sjöar med floder som löpte ut där klorna rispat marken. Han stannade till och betraktade dem omsorgsfullt. Det var definitivt varg. Hur många kunde det finnas kvar? En? Två? Knappast flera i alla fall. En plötslig ingivelse fick honom att böja sig ned och dricka av det grumliga vattnet. Det smakade jord. Som ett billigt rödvin från Ryssland. Han torkade sig om munnen med handens baksida och såg sig generat omkring. Om någon sett honom skulle de inte tro att han var klok. Det pirrade i kroppen som om han stått för nära en kraftledning. Inbillning, avgjorde han. Han kastade en blick på klockan, det var hög tid att återvända till huset. Snabbare än nödvändigt begav han sig hemåt. Som om han gjort något skamligt, som han ville skaka av sig, genom att lämna platsen för brottet så snart som möjligt.

*

”Tillbaka till naturen” tänkte han med ett grin. Hans fötter var bara mot den kalla och fuktiga marken. Ovanför honom lyste månens gula ansikte. Han njöt och nästan darrade av förväntan. Det arv han fått från sina offer var fantastiskt. De flesta var högrepresterande studenter, men då och då

slog han till mot helt andra kretsar för att inte myndigheterna skulle rikta alltför stort intresse mot den akademiska världen. Studierna gick strålande och han fick ta del av deras mest förborgade tankar. En medelålders man som bara kunde få orgasm om partnern urinerade på honom, en tonårsflicka som en gång låtit familjens Golden retriever slicka henne i skrevet, bara för att testa. Den gamla damen som varit nazistsympatisör under kriget. Blond och äppelkindad hade hon värnat om rasens renhet. Journalfilmerna från förintelselägren som hon som pinsamma påminnelser och uttryck för dålig smak. Listan kunde göras hur lång som helst. På sätt och vis var det först efter att ha inträtt i ett lykantropt tillstånd som han verkligen kunde förstå andra människor. Med det gjorde honom inte benägen att visa misskund med bytet. De var så svaga och hjälplösa, knappast den skapelsens krona de smickrade sig med att vara. Somliga gjorde fåfänga försök att försvara sig, andra resignerade och stod bara och väntade, med de allra flesta skrek på hjälp och sket i byxorna. En sak var dock gemensam för dem alla - nöjet att jaga dem. Extasen över att fortfarande finnas till när bytet inte längre gjorde det. Jublande inombords dricka det söta blodet, slita loss de läckraste bitarna när offrets hjärta ännu pumpar och svälja dem hela. Till att börja med hade Förändringens karaktär förvånat honom. Han bibehöll sin intelligens, men utan civilisationens bojar, som moral och skam. För första gången var han fri. Ingen kunde tala om för honom vad han skulle göra och inte göra. Han slet sig loss från tankarna och koncentrerade sig på nuet.

Natten var fylld av dofter, men ingen sa något annat än att han var ensam med sitt byte. De enda som brukade frekventera den här delen av stan, så här sent på kvällen, var hussar och mattar som likgiltigt stod och såg på när deras skyddslingar uträttade sina behov vid närmsta lyktstolpe. Han spetsade öronen. Ingenting utom bytets hårda klackar som slog mot gångbanan och smågnagarna som kilade runt under eklöven i parken. Den japanske utbytesstudenten var ett underbarn enligt professorerna på fakulteten, så det var precis vad han behövde. Ljudlöst tassade han efter. Med ett lågt morrande hoppande han fram och spärrade vägen för den unge japanen. Denne såg vettskrämd ut men ställde sig förhållandevis snabbt i någon slags försvarsställning. Judo eller karate var oklart, men frågan var hur som helst ointressant. Med ett backhandsslag fällde han ynglingen till marken. Snabbt krossade han skallen som ett ägg mot gångens stenbeläggning och fiskade försiktigt upp hjärnan och lät den glida ned i strupen som en makaber parodi på ett stort ostron. Alltid hjärnan. Denna gråa klump av kunskap. Han var inte säker på att han behövde svälja just den, men han tog inga risker. Sedan öppnade han bröstkorgen för att komma åt inälvorna, vilka han betraktade som de största delikatesserna hos sitt speciella bytesdjur. Flera gånger hade han provat på andra djur som katter och hundar, men ingenting kunde jämföras med den äkta varan. Däremot roade han sig ofta med att slita sönder hundar som stod bundna på gårdar, därför att de kunde betraktas som irritationsmoment under jakten. De förde alltid ett fruktansvärt oväsen när de fick vittring på honom, vare sig han var Förändrad eller inte. Efter att ha stillat sin hunger ylade han triumferande mot månen och gav sig iväg på ben som bar honom snabbare än vad någon mänsklig varelse skulle ha kunnat prestera. Det låg en oerhörd njutning i att känna de kraftiga och nästintill outtröttliga musklerna i hans kropp arbeta. Det var som att flyga. Han var osårbar och ingen kunde fånga honom. Berusad av frihet lämnade han den smutsiga och bullriga staden och begav sig till landsbygden.

*

Det blev aldrig riktigt ljust den dagen. Himlen var täckt av gråsvarta moln och störtkurarna avlöste varandra. Det bleka ljus som fanns var av det slaget att det fick en att känna sig som om

man klampat in i en filminspelningens omsorgsfulla ljussättning. Yoki kunde inte förstå varför Taitetsu envisats med att studera hos dessa gaijin. Stora, klumpiga och håriga med blå ögon lika kalla som deras hav. Det hade blivit hans död. När de hittat resterna av honom hade hon ögonblickligen förstått vad som hänt, även om ingen annan tycktes göra det. Varulv! Hon hade sett tillräckligt med monsterfilmer för att veta vad hon var tvungen att göra. Det hade tagit tid att lokalisera odjuret, men när hon väl gjort det var hans identitet uppenbar. Hopväxta ögonbryn, exceptionellt långa långfingrar och de rödaktiga naglarna var tagna var för sig inte mycket till bevis, men sammantagna var de överväldigande.

Yoki hade inte lämnat något åt slumpen. Hon hade ägnat månader åt att kartlägga hans vanor och det var tack vare det som hon nu var på rätt plats vid rätt tidpunkt. Efter en stund fick hennes tålamod sin belöning. Den vite djävulen traskade obekymrat fram till den undanskymda plats han brukade föredra när månen var full. Han var ett vanedjur. Proceduren alltid densamma. Han tog av sig kläderna, vek ihop dem, lade dem i en mörkgrå platspåse, vilken han placerade – väl gömd – i ett buskage. Sedan sträckte han på sig med armarna upplyfta som en hälsning till månen. Förändringen började nästan omedelbart. Hon lade pilen till bågen. Dess silverspets glimmade svagt i månskenet. Hon koncentrerade sig på det ögonblick när pilen skulle frigöra sig och förenas med sitt mål - den snart färdigförvandlade varulven. Med ett lätt susande for pilen iväg. Den träffade mitt i bröstet och så stor var kraften att den inte stannade förrän spetsen trängde ut genom ryggraden. Sprattlande föll den jättelika vargestalten omkull. När kroppen låg helt stilla gick Yoki långsamt fram på darriga ben och spottade föraktfullt. Han stirrade orörlig upp på hennes gula ansikte. ”Jag känner dig”, ville han säga. Men det var försent.

Kapitel 5

– Är den yttersta dagen här? frågade den knäböjande Ahasverus Jesus i dennes spartanskt möblerade hotellrum.

– Jag vet inte, svarade Jesus och gjorde ett tecken åt Ahasverus att sätta sig i den slitna fåtöljen mitt emot den han själv tagit plats i. Jag vet faktiskt inte, kanske är det så att *Han* i sin nåd beslutat sig för att ge mänskligheten ännu en chans.

– Vi förtjänar den inte.

Jesus såg förvånat på honom.

– Hur kan du säga så?

Ahasverus ansikte förvreds i en plågad grimas.

– Efter min oförlåtliga synd mot dig Herre, drev jag planlöst omkring tills jag en dag kom till Rom. där fick jag till min fasa se efterföljare till dig gjuta martyrdöden. Bestört gav jag mig av, jag om någon förstod ju det oerhörda i romarnas brott. Ahasverus reste sig och började rastlöst vandra omkring i det lilla rummet samtidigt som han fortsatte att berätta.

– Under den tid som gått sedan dess har jag sett oräkneliga exempel på människans inneboende ondska.

– Ingen är ond innerst inne, hon är bara förledd, invände Jesus.

Ahasverus verkade inte lyssna utan talade oberört vidare. Utan hänsyn till kronologi eller sammanhang återgav han feberaktigt sina erfarenheter.

– Jag såg blodbadet i det nyupptäckta Amerika, vikingarnas skoningslösa raseri, atombombens offer i Hiroshima! Korstågen då människor inbillade sig att de slaktade i ditt namn! Världskrigens fasor! Barn som mördats för att de haft fel kön eller varit i vägen för handelsmännen. Jag såg förintelsläger där levande människor förvandlades till slaggprodukter med ohygglig effektivitet! Han bet sig eftertänksamt i underläppen.

– Och ändå, trots grymheterna och lidandet kunde jag inte låta bli att avundas dem som dog och äntligen fick frid.

– Men du måste också ha sett prov på den godhet människan är mäktig, inflikade Jesus milt.

– Godhet? fnyste Ahasverus, de mördar varandra, våldtar och plundrar. Och som om det inte vore nog, driver de långsamt hela skapelsen mot sin kollaps. I sin obeskrivliga arrogans leker de med krafter bortom allt förnuft. Och jag är den uslaste av alla! Det var jag som förvägrade vår frälsare lindring på hans Golgatavandring.

Tårar syntes i Ahasverus högröda ansikte. Med böjt huvud snyftade han:

– Så undrar du hur jag kan fördöma både dem och mig, mena att vi inte är värda en andra chans. Jesus strök honom lugnande över ryggen.

– Jag förstår, jag förstår, viskade han mjukt tills Ahasverus i någon mån återfått sin självkontroll, men allt det där kommer att förändras när de lär känna *Honom*.

– Ha! De är som vindflöjlar. Idag följer de dig, i morgon någon guru som suger vatten med lemnen. De skulle inte känna igen Herren om han så kom och bet dem i arslet!

Efter den senaste tidens händelser var Jesus nästan böjd att hålla med honom, även om han tyckte att Ahasverus kunde ha uttryckt det lite annorlunda. De såg länge på varandra utan att säga något. Desperationen lyste i Ahasverus ögon.

– Förlåt mig, jag visste inte vad jag gjorde.

– Du har lidit din skärseld.

Förbluffat stirrade Ahasverus på Jesus.

– Betyder det att du har förlåtit mig? frågade han tveksamt.

Jesus såg på den upprivne lille mannen med milda ögon.

– Herre, kan du förlåta mig?

Jesus nickade och en enorm lättnad avspeglade sig i Ahasverus anlete, med en djup suck lutade han sig tillbaka i fåtöljen. Allt han kände i detta ögonblick då döden kom till honom, var frid. Han kände ingen smärta, ingen rädsla. Nästan ofattbart snabbt hann tiden i kapp honom, inom loppet av några få sekunder var allt över. Ahasverus fanns inte längre.

– Det är gjort, mumlade Jesus för sig själv när han betraktade stofthögen som låg framför sig. Efter alla tvära kast mellan känslorna denna kväll var han mycket sliten och trött. Han gick sakta fram till fönstret och tryckte sin heta panna mot det svala glaset.

Kapitel 6

– Godafton och välkomna till journalen, sa Oria Tromp leende och såg in i kamera två. Hennes framgång som programledare brukade förklaras med att hon var ”genuin” och ”ägde förmågan att lyssna”, något som hennes kollegor i branschen inte alltid höll med om. ”Lika äkta som en plastjulgran” var ett vanligt omdöme i deras kretsar. Den allmänna meningen var att svårflirtade intervjuoffer ställde upp i hennes program därför att hon aldrig ställde obehagliga frågor, eller pressade någon på svar. Men populär var hon, vilket inte minst tittarsiffrorna vittnade om.

– Vårt program ska ikväll behandla den självutnämnde Messias som väckt stor uppmärksamhet på frikyrkomöten landet runt. Jag önskar därför våra gäster, biskop Bjelkner, Charles Hültman, illusionist, samt David Rosing, docent i religionspsykologi, särskilt välkomna. Det naturligaste är väl att låta biskop Bjelkner först ge kyrkans syn på saken. Närbild av biskopens smala, pigga ansikte.

– Helst skulle man förstås vilja skratta åt eländet, men samtidigt är detta i högsta grad allvarligt. Faran är att när en sådan här bluff, för det är just vad det är frågan om, avslöjas, så undergrävs tron på kyrkan. Vi förlorar ett ovärderligt förtroendekapital.

Tromp lutade sig förtroligt framåt.

– Men hur kan vi vara säkra på att det är en bluff? Kanske är han verkligen Guds son. Det var just den här sortens oväntade frågor som fick det att kittla i maggropen på tittarna runt om i folkhemmet, och det visste hon sedan gammalt.

Biskopen skrattade lätt.

– För det första är det inte förenligt med vår syn på bibeln, hur vi tolkar den. Jesus återvänder enligt den först på den yttersta dagen. Alla tecken på att den vore här skulle i så fall ha uteblivit eller gått oss spårlöst förbi, vilket jag betvivlar. För det andra är det lätt att känna igen mönstret när det gäller de här sekternas försök att locka till sig folk. Lite ”show” är allt som behövs, tycks man resonera.

– Det räcker väl nästan med att se på nyheterna en kväll för att få en känsla av att den yttersta dagen är nära.

Biskopen såg en smula generad ut.

– Låt mig uttrycka det så här; apokalypsens ryttare har, så vitt jag vet, inte varit speciellt aktiva på sistone om man jämför, exempelvis, med kriget.

– Vi tackar biskop Bjelkner och gör en kort paus för ett meddelande från våra sponsorer.

En storslagen bergsvy tonade fram i rutan och en speakerröst förkunnade att mentholcigaretter från en viss firma har samma friska smak som alpluft.

– Det här är Journalen, sa Oria Tromp och fyrade i förbifarten av ännu ett leende. Vi diskuterar ikväll en okänd helbrägdagörare, som kallar sig Jesus, ett faktum som inte lämnar någon oberörd. Jag låter frågan gå till docent Rosing. Vad kan det här få för konsekvenser ur din synvinkel?

– Det är typiskt för tider som dessa, det vill säga perioder med många sociala problem och andra bekymmer, att man söker sig till något utanför det vardagliga livet för att få tröst. Man befinner sig i ett slags religiöst vakuum, som måste fyllas för att man ska kunna fungera som en hel människa. Tyvärr utnyttjas detta av mindre seriösa individer och organisationer, vilket ofelbart resulterar i att de som sökt sig till dem, ingalunda blir befriade från sin ångest, tvärtom ökar deras frustration och förtvivlan.

Biskopen gjorde ett tecken och Tromp lät honom komma med ett inlägg.

– Jag vill bara påpeka att för några hundra år sedan hade människorna bakom en sådan verksamhet bränts på bål. Skrattsalvor från de övriga. Biskopen, som var mån om en folklig image, log belåtet.

Ett reklamslag i vilket man försökte sälja choklad genom att visa en mängd vackra kvinnor med perfekt hy avbröt diskussionen tillfälligt.

– Något som gör det här fallet extra intressant, är att man vid ett flertal tillfällen observerat denne Messiasaspirant utföra underverk, när Oria sa detta viftade hon i luften med höger och vänsterhandens pek- respektive långfingrar för att markera ett citationstecken och brast ut i ett gällt skratt. Hennes besynnerliga vana att göra detta bottnade inte i att hon tyckte att det var så rasande roligt, utan var snarare att betrakta som en slags artighet, ett sätt att säga; ”Jag trivs i ert sällskap”. Dessvärre resulterade det oftast i att åhörarna nervöst flackade med blicken i hopp om att få syn på det som framkallade denna munterhet. Lika plötsligt som hon börjat skratta, slutade hon och fullföljde presentationen hon tidigare påbörjat. Vi har turen att ha kommit över en kort film, som en amatörfilmare tagit vid ett av dessa tillfällen.

En kornig videofilm spelades upp. Jesus står vid foten av ett podie i vad som verkar vara en gammal lagerlokal av något slag. Lokalen är välfylld. Som lyft av en osynlig hand lättar Jesus från golvet och stiger sakta uppåt. Först i jämnhöjd med podiet och sedan upp till taket.

– Verklighet? frågade Tromp och fixerade tittarna med blicken. En som är särskilt väl skickad att besvara den frågan är Charles Hültman. Säg mig Charles, händer det verkligen, eller är det ett trick?

Hültman gned nervöst sin haka och sökte förtvivlat ögonkontakt med den kamera som för tillfället hade honom i bild. Till slut lyckades han.

– Även om vi förutsätter att filmen är äkta, vilket är långtifrån säkert, finns det en rad möjliga naturliga förklaringar. Som illusionist kan jag säga att samma effekt lätt kan uppnås med hjälp av

speglar. En annan möjlighet är att använda tunna, starka och i det närmaste osynliga trådar. Man gör så vid vissa teaterföreställningar bland annat.

Docenten nickade instämmande, biskopen och Tromp såg förtjusta ut. Med förnyat självförtroende ångade Hültman på:

– Utan att kunna säga någonting säkert, är det min uppfattning att det rör sig om en skickligt iscensatt bluff. Han är en inte helt oäven trollkarl, det medger jag, men frälsare? Icke.

– Hur förklarar du att ett flertal människor säger sig ha blivit botade från olika krämpor? Hültman ryckte på axlarna.

– Psykosomatiskt, kom det från Rosing. Genom att tro att man har blivit botad försvinner symptomen.

– Innan vi avslutar vår debatt, ett meddelande från sponsorerna, sa Tromp utan att kommentera Rosings inlägg.

TV-tittarna blev nu upplysta om att en AI 1200 med 1280 bitarsgrafik och internminne från 32 TB, var en oundgänglig hjälp för marknadsförare, grafiker och alla andra som arbetade med mediaapplikationer. Dessutom var den marknads bästa speldator, vilket antagligen skulle locka fler köpare än burkens eventuella styrka som arbetsredskap.

– Någon som har några sista reflexioner? frågade Tromp.

Biskop Bjelkner nickade energiskt.

– Jag måste få tillägga att uppdykandet av så kallade frälsare i tid och otid lätt kan få samma konsekvenser som i sagan om pojken som ropade ”Varg”.

Tromp höjde ögonbrynen. Mycket kan man säga om hennes barndom men sagotraditionen stod inte särskilt högt i tak under hennes uppväxt. Lilla Orias föräldrar var fullt upptagna med att låta visa upp sin dotter på skönhetstävlingar för barn, ”Lilla fröken Listerlandet” och liknande och då fanns det av naturliga skäl inte mycket utrymme för sådant trams.

– Pojken roade sig ofta med att lura byborna genom att skrika ”Hjälp, vargen kommer” och när den till sist verkligen dök upp var det ingen som trodde honom.

– Du menar att om Messias återkommer så förstår vi inte att det är han?

– Exakt.

– Med de tänkvärda orden sätter vi punkt för i kväll. Jag får tacka biskopen, docent Rosing och inte minst Charles Hültman, för att de ville komma hit.

Den omnämnda trion nickade belåtet.

– Våra tittare önskar jag en riktigt god natt och välkomna åter nästa vecka. Samma tid, samma kanal.

Ljusen dämpades och eftertexterna rullades som vanligt upp i en takt som gjorde det omöjligt utom för en och annan snabbbläsare att hinna se vilka som låg bakom programmet. Journalen var slut.

Kapitel 7

Ledsen att jag avbryter igen, vad kan jag säga? Det finns vissa saker jag vill poängtera och det är inte mycket ni kan göra åt det. – Vänj er, är mitt råd. Med anledning av att Biskop Bjelkner nyss dök upp i kapitel 5 och att Ahasverus i kapitlet dessförinnan ondgjorde sig över världens moraliska förfall tycker jag att det kan vara lämpligt att konstatera att vi människor numera har väldigt svårt att känna vördnad. Ingenting är längre heligt, människan är nu så förmäten att hon vill ändra på skapelsen om det bara passar hennes syften - kommentaren om Bjelkner förstår ni senare, tänk bara vad världen är liten ändå...

Jag gnuggade de sista resterna av sömn ur ögonen och sträckte på mig. Genast var bilderna tillbaka. Bilderna av henne. Naken och tillsammans med andra kvinnor. Virvlande tungor och intrasslade ben. Ofrivilligt fick jag stånd.

– Fan! utbrast jag högt.

En flata. Den enda kvinna jag någonsin älskat. En förbannad flata. Omtumlad kom jag på fötter och blev stående framför fönstret. Nere på gatan gled en ensam taxi förbi. Jag satte mig ned på sängkanten och började fundera. Konstigt nog kände jag inget äckel, trots att jag alltid betraktat homosexualitet som något lika stötande som det faktum att ens föräldrar har, eller åtminstone har haft, ett sexualliv. Åh, om det bara fanns något jag kunde göra, vad som helst. Förutom att sitta här och beklaga att jag inte var född kvinna. Tiresias! Den där gamla greken som slog ihjäl två kopulerande ormar - med tanke på Greklands blygsamma utbud av giftormar var det antagligen inget större hjältedåd han utförde - och därigenom blev förvandlad till kvinna. Tyckte han inte till och med att det var bättre att tillhöra det täcka könet? Ha! Det vore något. ”Vad som helst?” Jag tänkte inte låta en stympad kromosom komma i vägen för min lycka...

...fram till operationen, sedan skriver jag ut ett par andra preparat. Dr. Bjelkner, för övrigt bror till biskopen med samma namn, avslutade sin föreläsning med orden:

– Jag hoppas innerligen att ni vet vad ni gör. Jag menar, är ni helt säkra på att ni vill genomföra det.

Jag bara flinade idiotiskt till svar, som om det hela vore vardagsmat för mig.

– Som ni förstår, malde Bjelkner vidare, så är beslutet oåterkalleligt när ingreppet väl är gjort. Vi kan idag med nöd och näppe rätta till naturens små misstag, men det betyder ju inte att det är som att byta skjorta direkt. Han skrattade bullrande.

Jag struntade i honom och njöt av tanken på mig och Elisabeth tillsammans. Tillsammans!

Klockan var rätt mycket när jag stod där i gathörnet med fladdrande fjärilar i magen. Det var dags! Jag visste sedan gammalt att 8:an var ett tillhåll för homosexuella, mer än en gång hade jag själv fällt osmakliga kommentarer över stället. Vad mer kan jag säga? Sânt är livet? Två män, den ene med det där sortens ansikte som ger en vansinnigt stark lust att slå honom på käften, smet med sammanflätade fingrar in genom dörren. Ett djupt andetag senare följde jag efter. Med dunkade

puls trängde jag mig fram genom halvdunklet till baren. Beställde en Gimlet, (4 centiliter gin och 2 centiliter Roses limejuice, rör med is och sila i ett cocktailglas med eller utan is), och väntade. En kraftig kvinna vid ett stort bord längre bort reste sig och vaggade mot mig med bröstkörtlar stora nog att klubba säl med.

– Hej, sa hon hest och log insmickrande.

Jag nickade.

– Väntar du på någon?

Ännu en nick. Med en besviken grimas vände hon sig om och vaggade muttrande tillbaka till sin plats. Jag hällde i mig det sista av drinken – jag har aldrig lärt mig konsten att smutta. Då öppnades dörren och hon klev in. Elisabeth. Som en nedstigen ängel. Jag kände hur det hettade till i ansiktet. Med en förströdd blick åt mitt håll gled hon ned på en stol vid slutet av bardisken. På darriga ben gick jag bort till henne.

– Är du ensam? frågade jag.

– Ser så ut, inte sant?

Fler idiotiska frågor? undrade jag självförebärande och satte mig. Givetvis började jag nysa, något av det fänigaste jag vet. Den människa är inte född som kan nysa och fortfarande behålla sin värdighet.

– Ursäkta mig, sa jag andfått och släntrade in på toaletten.

Jag stirrade på min spegelbild. Herre Gud! Jag såg för djävlig ut. Med ostadiga händer bättrade jag på min makeup och försökte få lite ordning på håret. Resultatet gjorde mig bättre till mods. När allt kom omkring skulle allt säkert ordna sig. Gud, ödet, eller vad man nu vill kalla det, kunde inte svika någon som gjort sådana uppoffringar som jag. I så fall vore livet allt för ruttet för att levas. Efter ett snabbt sniff i armhålorna och konstaterandet att deon fortfarande bet, klev jag ut och spejade mot baren. Elisabeth satt kvar.

– Förlåt att jag dröjde, sa jag när jag var tillbaka på min plats.

– Det gjorde ingenting försäkrade Elisabeth i en ton som dessvärre röjde att hon verkligen menade det.

Vad fan skulle jag säga? Jag var tvungen att få igång ett samtal som engagerade henne, annars skulle det vara kört. Golf! Hon hade alltid varit intresserad av golf. Jag grävde fram vad jag kunde om birdies, bunkrar och järnåttor. Efter så där 12 imaginära hål på den lokala golfbanan märkte jag att min taktik fungerade. Hon såg på mig med intresse! Bra, fortsatt i den här stilen, tänkte jag.

– Vad sysslar du med annars då? Förutom golf menar jag. Genast insåg jag att det var ett misstag.

Jag hade aldrig gillat hennes yrkesval.

– Jag jobbar med reklam.

– Nä, men så kul, hycklade jag, som egentligen ansåg att reklambranschen i stort bara härbärgerade titelsjuka människor med uppenbara svårigheter att tala sitt eget modersmål. Art Director, Copywriter och sådan skit.

– Det är rätt OK. Det blir mest layout jag pysslar med även om jag får rycka in som Copy när den ordinarie är sjuk.

Orden ”NYTT SAMTALSÄMNE” lyste i larmröda versaler för mitt inre öga.

– Vad gör du själv då? Frågade Elisabeth som om hon läst mina tankar och ville hjälpa till.

– Jag kör taxi, svarade jag, som hoppades få tillbaka mitt gamla jobb om än under nytt namn.

– Då träffar du väl en hel del knäppisar? Sa Elisabeth mer eller mindre retoriskt och vinkade samtidigt åt bartendern.

Innan jag hann svara ställde hon en ny fråga.

– Vad vill du ha?

Jag svalde. Hon satt på kroken, inget tvivel om den saken.

– En gimlet.

– Två, sa hon vänd till bartendern, som tjänstvilligt skred till verket.

Jag svepte halva glaset och lät värmen sprida sig i kroppen. Något kallt som värmer, märkligt. Uppenbarligen hade jag uttalat min reflektion högt, för Elisabeth sa:

– Vad menar du?

Gör det nu, intalade jag mig själv. Friskt vågat, hälften vunnet.

– Jag tänkte på en sak.

– Ja.

– Vi har det ganska trevligt, eller hur?

– Visst.

– Skulle vi inte kunna fortsätta kvällen hemma hos mig?

Hennes glittrande leende försvann och ersattes av ett beklagande uttryck.

– Ledsen, du är väldigt trevlig och så, men inte riktigt min typ...

Kapitel 8

Överdrivet omsorgsfullt krossade Maria Bronstedt sin cigarett i askfatet, stängde av videon och vände sig till sina kollegor.

– Nå? sa hon frågande och slog ut med händerna.

– Vart har du fått tag i den? frågade Hoff. Hans ansikte var plufsigt. Det vita håret kortsnaggat. Trots detta fanns det något vekt, för att inte säga löjeväckande över honom. När han talade andades han ansträngt in genom munnen med ett rosslande ljud och lät sedan luften pysa ut genom näsan.

I Marias ögon var mannen en komplett nolla och hon kunde inte riktigt förstå hur han hade fått en plats i institutets ledning. Kontakter, misstänkte hon.

– En god vän på UD skickade den.

– Och tillförlitligheten?

– Tyvärr är det inte originalfilmen, men det filmfolk som har undersökt den kunde inte hitta några oegentligheter.

– Intressant, det är värt att studera närmare, sa professor Hirsch med citronsur röst.

Om Maria inte ägnade Hoff några djupare tankar, så var hennes inställning till Hirsch den motsatta. Han var institutets högste chef, en plats som borde ha varit vikt för Maria, med hänsyn till hennes meriter. Men i tongivande kretsar hade man varit starkt kritiska till tanken på en kvinnlig chef och plötsligt hade Hirsch varit den vinnande kandidaten. Det hade redan innan tjänsten tillsatts rått en stark rivalitet mellan Maria och Hirsch. När han nu var hennes överordnade hade den blivit ännu mera utpräglad. I övrigt hade institutet samma personal och samma befogenheter som innan muren föll. Precis likadant som efter kriget, de som byggt upp Gestapo åt Hitler skapade Stasi åt kommunisterna. Demokrati eller diktatur, rött eller blått - spelar ingen roll. De riktigt kalla finns det alltid ett behov av.

– Om han verkligen har dessa förmågor, kan han bli till ovärderlig hjälp för institutet. Det kan vara det genombrott vi väntat på, sa Hoff drömmande. Det skulle vara fantastiskt att få studera honom under laboratorieförhållanden i lugn och ro.

– Var inte naiv, fräste Hirsch, om detta är äkta, så blir militären inblandad. Glöm inte att det är de som till stora delar finansierar verksamheten och att de vill ha valuta för pengarna.

Marias ansikte mörknade.

– Jo, öh, hur ska vi göra för att få kontakt med honom? frågade Hoff snabbt för att släta över det meningsutbyte som han förstod var under uppsegling. Och ännu viktigare, få honom att samarbeta?

Han kände som alltid ett visst obehag inför Hirsch's kraftfulla personlighet. Redan första gången de träffats hade han osökt kommit att tänka på sin gamle biologilärare. En gammal stöt vilken han och hans kamrater kallat "*Drosophila Rex*", på grund av dennes enorma vresighet och stora intresse för genetik. Hans strategi kröntes med framgång.

– Enkelt, vi bjuder hit honom, svarade Hirsch överlägset. Han vill bevisa att hans krafter är äkta, vi ger honom chansen att göra det.

– Köper han det då? mumlade Maria.

– Gör han inte det, finns det andra sätt.

Hoff tittade nervöst på Hirsch och började:

– Vem ska ta kontakt..

– Jag, klippte Hirsch av bryskt.

Som vanligt går han i militärens ledband, den idioten. tänkte Maria surmulet. Han glömmer att det är nya tider, men antagligen lyckas han ändå ordna så att han får äran av alltihop.

– Under tiden jag är borta vidtar ni lämpliga åtgärder.

Hirsch flyttade ned sina glasögon till nässpetsen och såg på sina två underlydande.

– Frågor?

Maria och Hoff skakade på sina huvuden.

Det här har du väntat på, ditt arsell! tänkte Maria ilsket och trummade en ettrig version av Ouvertyren till Wilhelm Tell med högerhandens kortklippta naglar på den blankpolerade bordsskivan.

– Om ni ursäktar då, sa Hirsch i en ton som avslöjade att audiensen var över.

Maria och Hoff reste sig, tog ett dämpat farväl och lämnade rummet.

– Nu mår han, anmärkte Hoff, som alltid ville vara Maria till lags.

– Om han gör. Det värsta är att om det hela lyckas tar han åt sig äran. Misslyckas det, är det vi som får bära hundhuvudet.

Hoff grymtade instämmande. De släntrade under tystnad bort mot cafeterian.

– Ordnar du så att B-plan blir avstängt? frågade Maria när de slagit sig ned vid det enda lediga fönsterbordet i lokalen. Inredningen var närmast steril och återspeglade Hirsch's uppfattning om vad som var funktionellt. Den enda eftergiften till trivsamteten var en bukett plastblommor som

stod i en vas på varje bord.

– Visst, svarade Hoff utan större entusiasm.

Båda hade beställt te och rågbröd med tonfisksallad. Maria för att hon tyckte om det, Hoff för att ville göra som hon. I hemlighet hade han beundrat henne i årtal. Inte främst som parapsykolog, utan för hennes skönhet. Egentligen var hon en ganska intetsägande kvinna, vad utseendet beträffade. Det utmärkande draget var hennes alltför stora höfter. Hoff intalade sig att det fick henne att se fruktsam ut, att det förstärkte hennes kvinnlighet på något vis.

– Själv ser jag till att sal 7 blir klar. Vilken utrustning vi behöver kan jag gå igenom i kväll.

– Jag kan hjälpa till om du vill, rimmade Hoff ofrivilligt.

– Nej tack, det behövs nog inte.

Med en generös gest sträckte Maria fram sina cigaretter, väl medveten om att Hoff skulle avböja eftersom han aldrig hade rökt. Hon tände en åt sig själv, drog ett par djupa bloss och märkte hur det billiga läppstiftet hon köpt i en jourbutik på vägen till jobbet färgade av sig. Sedan suckade hon djupt och släckte den igen.

– Hur är det? frågade Hoff.

– Jag mår fint, svarade hon, men sedan såg hon tankfull ut och tillade, det är märkligt egentligen...

– Vad då?

– Jo, ibland känns allting så stimulerande och nästa dag upplever jag samma saker som meningslösa och ointressanta.

– Jag känner igen det där. Tror du inte att det är en känsla som alla har då och då? Det är väl alltid svårt att försona sig med vardagen antar jag.

– Tycker inte du att det känns hopplöst när man inser att för varje dag minskas ens handlingsutrymme. För varje val man gör så kringskärs möjligheterna, hela tiden minskar chansen att göra något annat. Man är fast och det värsta är att man vet om det.

– Visst. När man var liten var livet öppet och man kunde drömma om att bli vad man ville. Men det var väl egentligen aldrig något annat än drömmar?

– Det är möjligt att du har rätt, replikerade Maria. Hon var överraskad. Inte bara för att hon öppnat sig för Hoff, utan också för att han visat förståelse för tankar som hon alltid inbillat sig var typiska för just henne. Andra människor verkade alltid som om de var förskonade från att reflektera över allting. Innerst inne visste hon naturligtvis att det var inbillning, men ändå.

– Den här Jesusfiguren tillhör i alla fall inte vardagen, sa Hoff uppmuntrande. I ett oväntat anfall av skämtlyne lade han till: Han verkar förbasse mig kunna allt, utom möjligtvis att vifta på öronen. Maria fnittrade förtjust och skakade på huvudet.

– Hur som helst har vi massor att göra, att grubbla hjälper inte mycket.

– Nej, vi får se till att komma igång.

De satt tysta. Efter en stunds tvekan formulerade Maria den mening som båda väntade på - och samtidigt skämdes för.

– Vi måste tala med översten. Han får ansvara för att den bevakning som krävs, sköts diskret. Hon tände en ny cigarett.

– Vi ordnar det här, sa Maria i ett försök att skingra den olust som insmugit sig när bevakningen förts på tal. Du och jag förstår ju varandra.

Hoff förde, märkbart generad, tekoppen ryckvis till sin mun. Han använde bägge händerna, i rädsla för att spilla. Inombords förbannade han sin nervositet. De övriga gästerna började lämna cafeterian. Fast Hoff helst sett att den aldrig tog slut var lunchtimmen över.

Kapitel 9

Under sin turné genom landet hade Jesus flera gånger mött andliga ledare som feltolkat Bibelns innehåll. De flesta omedvetet, (av förklarliga skäl egentligen, om *Herrens* ord ska nedskrivs av bokhållare och poeter är det naturligt att en hel del går förlorat i tolkningen), men det fanns också några få som förvrängde budskapet för att det skulle passa deras egna, själviska syften. Han hade svårt sin ilska, rädd för att göra samma misstag som då han rensade templet i Jerusalem. När han tänkte tillbaka på händelsen, uppfattade den som avgörande för hur det hade gått i fortsättningen. Människan var ett konservativt släkte, som levde efter devisen; ”låt det bli vid det gamla”. Det gick bara inte att dundra in och ge sig på företrädarna för en religion de bekant sig till i generationer, det förstod han nu. Men med Eigel Ulveryd var smärtgränsen nådd. Ulveryd påminde mer om en framgångsrik börsmäklare än en pastor i samfundet ”Guds ord”. Gudstjänsten hade han inlett med att saluföra kassetter, videoband, böcker och affischer, allt till skyhöga priser.

– Detta är vägen till frälsning! ropade han och höll fram en bok, vars omslag pryddes med ett porträtt av honom själv.

Med stor möda lyckades Jesus behärska sig så långt, men när Ulveryd strax därpå förkunnade:

– *Herren* straffar syndare! Tro mig, jag ser det varje dag. Handikappade, sjuka och fattiga, de är inga oskyldiga offer. De har straffats av *Gud*!

Kunde inte Jesus hålla sig längre.

– De är oskyldiga! Lidandet du påstår vara ett straff, är inte *Herrens* verk. Det är Lucifers! Man hyssjade åt honom. Jesus ignorerade det.

– Att drabba dem som är utan skuld är bara ett led i hans strategi. Han vill så tvivel på Herren.

Jesus naturliga auktoritet och bestämda tonfall fick de omkringvarande att tystna förskrämt.

– Syndaren här är du! skrek han och riktade ett anklagande finger mot Ulveryd. Du har sålt dig till Mammon!

Innan någon hann reagera, for han upp. Grep tag i en kollektåv och gav sig på den skräckslagne Ulveryd. Jesus lät slagen hagla över honom. Ett slog ut en framtand, ett annat krossade den hårt ansatte pastorns glasögon och fick honom att falla baklänges med ett ljudligt brak. Ulveryd kom på fötter och smet snabbt som en strykrätt hund in på sitt kontor., där han barrikaderade sig bakom en bastant ekdörr. Jesus vrålade högt av besvikelse då han insåg att hans offer undsluppit honom. Han bröt av kollektåven på mitten och slängde bägge bitarna på den förseglade dörren. Uppgivet vände han sig om och började gå mot utgången. Innan han hann fram slogs utan förvarning portarna upp och in strömmade en grupp poliser. Någon, förmodligen Ulveryd själv, hade tillkallat dem. Jesus stannade och lät sig gripas. En av dem vred högerarmen på honom och började släpa honom mot en väntande bil utanför. ”Inte nu igen” tänkte Jesus desperat. Som om han haft en filmduk framför ögonen flimrade scener från natten då Judas förrått honom förbi.

– Stopp! Den blåslagne Eigel Ulveryd, som nu vågat sig fram från sin tillflyktsort, höjde sin stämma. Den arme syndaren visste inte vad han gjorde. Släpp honom!

Jesus gapade oförstående. Kameror blixtrade. Pressen var på plats - ännu ett telefonsamtal. Ulveryd poserade villigt, med händerna knäppta som till bön. Han hade lyckats vända uppträdet till sin fördel och på frågan varför han tog tillbaka sin anmälan svarade han:

– Om någon slår dig på den ena kinden, ska du vända den andra till.

Citatet var inte ordagrant, men det hade avsedd effekt. Journalisterna såg vederbörligen imponerade ut. Jesus kokade av heta känslor. Den här mannen var lika förslagen som Lucifer själv.

– Det är gudomligt att förlåta, spädde Ulveryd på.

– Det är bäst att du försvinner, sa en polisman hotfullt till Jesus och knuffade honom i ryggen. Jesus kunde inte slita blicken från den improviserade presskonferensen som Ulveryd höll på trappan, utan fortsatte att stirra klenstroget på den lilla gruppen.

– Hörde du inte vad jag sa? röt polismannen och måttade i luften med batongen.

– Jag ska be för honom, lovade Ulveryd journalisterna.

Förkrossad snubblade Jesus därifrån.

*

Ett par kvarter ifrån församlingshuset började Jesus få ordning på tankar igen. Nu kändes det på något egendomligt sätt lugnande att historien tycktes upprepa sig - bara slutet blev annorlunda den här gången. Plötsligt förnam han en rörelse på den i övrigt folktomma gatan. En höggradigt berusad man i smutsiga, säckiga kläder kom gående på ostadiga ben. När han fick syn på Jesus sludrade han:

– Du har äntligen kommit...

Jesus stelnade till.

– ... för att förlösa oss arma syndare.

”Det är alltid de små och svaga, som känner mig” tänkte Jesus tröstat och skänkte *Herren* en uppskattande tanke för gesten.

– *Herren* välsignar..., längre hann han inte innan han blev avbruten.

Ur en port klev en kraftigt målade kvinna i leopardmönstrad fuskpäls ut. Uppenbarligen för att rasta sin hund, en pudel som led av någon form av hudsjukdom. Det såg ut som om man hade försökt bleka den med klorin.

– En *Herrens* ängel! frustade den luggslitna gestalten i ett moln av spritångor och raglade bort mot kvinnan som äcklad vände honom ryggen.

– Har du ett par spänn till bussen? frågade han hennes ryggta.

Då slogs ett fönster upp och en sömndrucken röst vrålade:

– Sluta gapa ditt satans fyllo!

Kapitel 10

Trots allt känner Jesus att det finns en önskan hos människan att nå något högre, någonting bättre. I detta andliga vakuum uppstår genom människans uppfinningsrikedom de mest fantastiska sätt att transcendera från vår tunga materiella värld, utan moraliska förpliktelser som gör allt vi njuter av till något fult och förbjudet:

”Hon sover” viskade han till sin hustru när han kikat in på dotterns rum. Hon nickade förstrött och fortsatte att titta på TV. Han betraktade henne förbryllat, men nöjde sig med att konstatera att det oftast är fäderna som oroar sig för sina döttrar. Det glädde honom att springet ute på kvällarna var över. Hennes nya kamrater såg kanske en smula märkliga ut, men dottern kunde i alla fall inte hålla på med knark såvitt han kunde avgöra. Hon och hennes vänner tillbringade eftermiddagar och tidiga kvällar med att lyssna på musik och gick tidigt hem för att lägga sig. Vad utseendet beträffade så hörde det ungdomen till att revoltera mot sina föräldrars smak, han hade gjort samma sak när han själv var ung. Tryggt förvissad om att dottern var i säkert förvar försökte han koncentrera sig på TV-deckaren.

Anette, dottern, var inte längre plattnäst och fräknig, istället var hon att betrakta som ett potpurri på de kvinnliga stjärnorna på modet, precis som männen vilka omgav henne var det på de manliga. En tunga gled som en snigel längs hennes ryggslut och försvann sedan ned i klyftan mellan skinkorna. Hon rös trots den fuktiga hetten. En kraftig erektion nosade sig in i hennes nedre öppning och bortsett från ett styng av smärta var njutningen utsökt. Hon befann sig på *Scenen*. En kollektivt skapad arena för henne och hennes kamraters nattliga festande. Det fanns inga skarpt markerade gränser, en bit utbombad förstad till Hamburg, belyst av en dämpad skymning, gled omärkligt över till Akropolis, som i sin tur fortsatte i en havsstrand, vilken saknade motsvarighet i den vakna världen. Ny dekor avlöste hela tiden den förra från horisont till horisont och bortom. *Scenen* var allas evigt föränderliga teater. Plötsligt kände Anette att något kallade på henne. Tveksamt, som en hund vädrande fara, gick hon långsamt bort mot gränden varifrån impulsen kom. Hennes partners hade redan funnit nya lekkamrater och skänkte inte Anette några vidare tankar. På *Scenen* gjorde alla precis som de ville. Hon klev in i mörkret, sopades omkull och ett gurglande ljud bröt fram från hennes strupe. Hennes hälar trummade spastiskt mot marken i ett par sekunder innan hon stelnade till. En jättelik skugga svepte över kroppen och dolde henne från eventuella förbipasserande. Ett dämpat smackande, inte som någon som äter med öppen mun utan snarare av gillande, hördes inifrån skuggorna.

”Anette! Det är dags!” ropade modern otåligt. Hon klev i det numera så prydliga och välventilerade sovrummet. Hon hörde dotterns tunga, rytmiska andetag. ”Anette”, sa hon igen och ruskade samtidigt om dottern som knappast syntes eftersom hon alltid svepte täcket om sig och bara lät huvudet sticka upp. Ingenting hände.

På sjukhuset kunde man ingenting göra. Enligt EEG:et var hon hjärndöd, eller som en AT-läkare med poetisk ådra uttryckte det: ”Som om själen slocknat”.

Vem lider inte av att ingen annan kan saker och ting riktigt som man själv ser dem och samtidigt må illa av att man i de flesta fall avseende långtifrån kan betraktas som unik? Victor ville inte. Fel. Vågrade vara vanlig. Han ville flyga, brinna, veta. Ängel eller demon spelade mindre roll bara han frälstes ifrån vanlighetens förbannelse. Därför valde han alltid bort möjligheten att se bra ut. Istället såg han snarare ut som en gammal krigshjälte med fårat ansikte och en slags mager elakhet vilande över sin uppenbarelse. Han betraktade sitt andra jag i spegeln som täckte en av väggarna i omklädningsrummet han skapat. Sedan gav han sig iväg till *Scenen*. Det var som att kliva in genom dörren i sin svart-vita hemstad och kliva ut i en fyrfärgsvärld långt från den trista vardagen. Kontrasterna tog alltid andan ur honom. Om bara han kunde möta någon som valt att se ut som Louise Brooks gjorde i ”Pandoras ask” eller ”Diary of a lost girl” vore allting perfekt. Louise hade en närvaro så intensiv att man glömde bort att filmerna saknade både färg och ljud. (Att någon jävla idiot i USA - högsäte för alla idioter av den typen - kommit på idén att kolorera hennes filmer valde Victor helt enkelt att inte tänka på). Hennes säregna utstrålning och skönhet hade aldrig fått sin like igen. Inte ens hos de drömkvinnor som nu omgav honom. Victors bidrag till den här delen av *Scenen* var musiken - ett slags soundtrack till hans drömmar. The Doors. Musik från den tiden när Rock`n`Roll stod för sex, för uppror och att leva farligt. Ingenting som småflickor kunde drömma kyska kärlekshistorier om. När det gällde musik och film var Victor en nostalgiker, eller som han själv föredrog att se det, en konnässör med känsla för tidlös kvalitet. Victor strövade planlöst omkring. Lämnade en skogsdunge från det heliga landet och närmade sig en ruin med monument vilka tidens tand gjort smakfullt vita. Lutad mot en pelare stod en äldre man och på knä framför honom en gestalt på huk. Pojke eller flicka var svårt att avgöra på grund av dennes späda ålder. Mannen grimaserade i något som såg ut som smärta, men som utan tvivel var vällust, då barnets guppande huvud tydligt visade att det sög av honom. Victor ägnade inte synen några djupare tankar ” allt var tillåtet här.

Victor promenerade vidare. Överallt pågick det ett hejdlöst festande. Alla på *Scenen* hade en gemensam ambition – att roa sig. Då var det två gestalter som fångade hans uppmärksamhet i virrvarret. En flicka och en pojke. De rörde sig bort från det glada sällskapet, som sömngångare. En dröm i en dröm? De försvann in i vad Victor tyckte såg ut som ett svart hål. Nyfiket följde han efter. Dunsande ljud fick honom att stanna till. De åtföljdes av ett fuktigt smaskande. Plötsligt kändes allting fruktansvärt fel. Han stod blickstill för vad som kändes som en evighet. Tidsbegreppen var alltid en smula otydliga i drömmen. Antagligen var det fråga om sekunder. Stelt stapplande han fram. De båda astralkropparna såg onaturligt bleka ut och den smala silvertråden som förband dem med verkligheten var borta. De var döda.

*

”Visst lever vi i en magisk värld!”, svarade Victor när Peter lät skeptisk. ”Glöm inte att hypnos betraktades som hokus pokus tills man började använda den inom psykvården. Eller att förekomsten av Zombies är ett faktum, även om det inte rör som om några vandöda nattens varelser, utan om neddrogade bönder. Naturmedel som använts av Shamaner i generationer är inte längre häxbrygder utan medicin. Visst finns det så kallade naturliga förklaringar, men det förändrar väl för fan ingenting? Huvudsaken är att det funkar”. Peter, ännu inte övertygad, la huvudet på sned och frågade: ”Hur fungerar det då?” Victor suckade och tänkte ”Den jäveln borde ha råd, han har ju nyligen sålt en njure för 200 000 Euro till en gubbe i en av de tyska delstaterna, Bayern

eller Preussen". Men om han köper boken är det väl värt besväret antar jag". **Drömvärld – manipulation av en astral verklighet**, som var bokens namn talade om allt som fanns att veta om innehållet, men Peter var av allt att döma ute efter en gratislektion. Att han egentligen visste att det fungerade rådde det inget tvivel om. Det visste varenda tonåring vid det här laget.

"Du vet ju att man drömmer varje natt?" Peter nickade. "Om man börjar med att försöka komma ihåg dem varje morgon när man vaknar, genom att exempelvis skriva ned vad som hänt, dröjer det inte länge förrän det blivit en vana och man alltid kommer ihåg dem. Med tiden kan man till och med erinra sig smådetaljer som skulle vara svåra att komma ihåg ens från det vakna livet. När man lärt sig det kan man börja försöka styra sina drömmar. Sedan är det inte längre några problem. Vad vi gjort är att vi från början kommer överens om en mötesplats, som vi skapat tillsammans, och där kan vi göra precis vad som helst!"

Journalisten var som alla av sitt yrke påstridig och överskred med bred marginal det som brukar kallas för vanlig hövlighet. Han använde termen "Astralrave", vilket antagligen skulle få läsarna att associera till orgier och droger. Särskilt nu efter komaepidemin. Typiskt journalister att vältra sig i andras olycka och sedan hålla högräddande tal och det fria ordet och skyldigheten gentemot läsarna. De mest ohederliga människor Victor kände till var journalister och politiker. Någon som inte lyckats få tillträde till *Scenen* måste ha tjallat. Ingen av dem som var inne skulle avslöja något mot pengar, de hade ju redan allt de kunde önska sig. Efter ett tag ansåg han sig fått nog av journalistens tjuvprat. Han slängde på luren utan att säga adjö, precis som i en amerikansk film. Victor bekymrade sig ändå inte så mycket över samtalet som över det han hade blivit vittne till natten innan. Det verkade som om han skulle bli tvungen att försöka göra någonting åt det här.

*

Det luktar lasarett. Sjukdom och allrent. Jag är gammal, om någon generation finns det inte längre någon som mött mig. Kvar finns bara glömska eller på sin höjd en myt, men en gång var jag ung. Personalen här, mestadels unga flicksnärter, vägrar inse det. I bästa fall behandlar de mig som en barnrumpa, i värsta som avskräde. Förr betraktades äldre som visa och erfarna - vördnadsbjudande som gamla majestätiska ekar. Dessutom var livet oftast barmhärtigt nog att lämna dem innan de blev virriga och pissade i byxorna. Det är det som är hemligheten med en värdig ålderdom; dö i tid, klamra fast vid livet så får du ligga där och vältra dig i din egen skit. Möjligheten har dock minskat i samma takt som läkarvetenskapen gått framåt. Därför hatar jag ungdomen. Men jag vet hur man ger igen. De övriga patienterna på avdelningen på avdelningen har resignerat och saknar värde för mig i mitt korståg. Gamla gubbar och kärringar som gaggar om oviktigheter. Konstigt nog är de som inte har något att säga ofta de som pratar och ger uttryck för de mest förenklade och enfaldiga tankegångar. Sedan finns det de som aningslöst beundrar deras pladder och hävdar att "den har då ett svar på allt".

Att jag kom ungdomarna på spåren var en ren slump. Jag har själv manipulerat drömmar, både mina egna och andras i en tjugo, trettio år vid det här laget. Innan jag råkade dyka upp på vad de kallar *Scenen* brukade jag roa mig med att framkalla mardrömmar hos folk jag inte tyckte om. Att projicera drömmar som skrämde och äcklade gjorde jag med lätthet. En av mina konkurrenter, på den tiden några av dem var i livet, lät jag i drömmen förvandlas till en albino som fick sitta bakom

nedfällda persienner och kisa mellan springorna. Jag levde mig in i den mardröm jag skapat åt honom, så att jag själv greps av orättvisan i hans öde och till slut tappade huvudet. Resultatet var himmelskt. I ren ilska högg jag en gaffel i låret. Smärtan var fantastisk, underbar. Svällkropparna i min lem reagerade omedelbart. Jag stötte på nytt. Hackade som besatt och kände snart ilningar kring penisroten och vågor av sperma som pulserade ut i mina shorts. Haltande tog jag mig ut i badrummet, rengjorde såren med rakvatten och förband dem. Låret bultade när jag återvände nästa natt och det gav mig ögonblickligen erektion. Sperman hade torkat och frasade när jag rörde mig.

I städsåpet hittade jag en bågfil, la upp vänsterhanden på köksbordet och sågade. Något så intensivt hade jag aldrig upplevt tidigare. Det var som om alla sinnen legat i dvala och nu äntligen vaknat. Benflisorna yrde som fina spån och köttslamsor slog ned på dem blå vaxduken med låga smaskanden. Jag ejakulerade med en kraft som bara överträffades av den röda fontänen som stod ut från mina fingerstumpar. Blodflödet stoppade jag genom att snöra åt en smutsig frottéhandduk. Min konkurrent var vid det här laget övertygad om att var han galen och kände sig spetälsk, vilket inte gynnade honom i affärlivet. Men - jag glömmer mig. Med tiden lärde jag mig också hur man skadar en fysisk kropp på astralplanet. Egentligen är det mycket enkelt. Lika simpelt som att tonårsgrabbar får pollution.

*

Victor slappnade av och andades med magen som han blivit lärd. Han lät magen expandera vid inandning och drog in den vid varje utandning. Även om mycket av det som stod att läsa i **Drömvärld** verkade fånigt och skrockfullt så fungerade det och han tänkte inte försöka ändra på någonting nu. Efter en stund lättade tyngden från överkroppen och sjönk långsamt ned mot fotändan av sängen. Efter en stund kunde han lämna kroppen och fortsätta till *Scenen*.

Inte alla såg ut som sina idoler när de vistades på *Scenen*. Vissa, av de mera avancerade, valde att närvara som lejon, pantrar eller något annat djur som skänkte dem rätt känsla och bidrog med atmosfär till *Scenen*. Victor fann pilgrimsfalken som en särskilt ändamålsenlig form för sitt självpåtagna uppdrag den här natten. Han hade genomskött planet de senaste tretton nätterna utan resultat, ytterligare 2 ”slocknade”, vilket numera var det gängse namnet på dem som blivit offer för ”skuggan” och aldrig mera vaknade, gjorde honom smått desperat.

Natten led mot sitt slut och *Scenen* började avfolkas i samma takt som folk vaknade till sina vardagssysslor. Victor kände suget att återvända då en ensam gestalt tilldrog sig hans intresse. En flicka med samma slöa kroppsspråk som de offer han tidigare stött på var på väg in i en dunge, vilken helt malplacerad växte på taket till ett parkeringshus. Victor tvekade inte utan störtade ned med all den fart som hans nuvarande form tillät. Marken rusade emot honom i en svindlande fart. Han dök in i buskagen ögonblicket före flickan. En jättelik albino, med röda ögon och stora knöliga svulster över hela bröstet störtade upp. Synbarligen lika rädd och överraskad av falkens plötsliga uppdykande som Victor av albinons uppenbarelse. Under ett kort ögonblick fixerade de varandra och sedan beslöt albinon att inte utmana rovfågeln utan att fly istället. Den monstruösa varelsen började tunnas ut och bli mera diffus i samma takt som Victor förvandlades till sin krigshjälte och flickan banade väg genom riset. Victor insåg genast att albinon försökte fly till sin fysiska kropp och kastade sig efter.

Kallsvettig låg Victor insnörd i sina fuktiga lakan och försökte återfå kontroll över sin andning. ”Avdelning 30, sal 12.” Han hade lyckats spåra ”skuggan”. I ögonblicket innan han rycktes tillbaka till sin egen kropp hade han sett var albinons vakna jag höll till. Men vad skulle han göra med sin nyvunna kunskap? Polisen aldrig skulle tro honom och han kunde inte avslöja *Scenen*. Officiellt fanns den inte. Det var alltså hans uppgift att se till att bevara och skydda *Scenen*.

OK.

*

En linoleummattas mystiska, mytiska figurer. en värld stadd i ständig förändring, aldrig samma bild. Betydligt intressantare och antagligen effektivare för att läsa människans psyke än Rorschackfläckar. Victor hade stannat till i trappan och försjönk ett ögonblick i kontemplation över golvet struktur. Avdelning 30 fanns på nästa våning upplyste en skylt. Han torkade svetten ur pannan. Att ta hissen vågade han inte, någon skulle säkert ha undrat vad det var han dolde under den alltför stora rocken. För att samla sig begagnade Victor sig av samma andningsteknik som tidigare. Slappna av och andas med magen. Han tog ett stadigt tag i röret innanför rocktyget och började gå igen. Ingen mening med att skjuta upp det oundvikliga. Han hade bestämt sig.

Ett ”rör”. Primitivt, men effektivt. Tillsammans med Molotov cocktails gängens favoritvapen sedan de nya restriktionerna så effektivt stoppat vapenhandeln. Inget fabriksstillverkat precisionsvapen direkt, men ett hemmabygge som på nära håll slet loss bröstkorgen på en björn. Den bestod av ett rör, ungefär 80-90 cm långt, med en ditsvetsad stav som kolv. Ena änden var gängad och försedd med ihåligt lock avsett för att dra stubinen igenom. Det var en mynningsladdare, så krutet hällades i tillsammans med en ståndank. Märkligt hur människans destruktionslusta alltid får vår uppfinningsrikedom att fira nya triumfer. Hade vi lagt ned lika stor energi på att lösa problem som svält och krig och död, så hade vi fått ändra vår definition av utopi.

Det var besökstid, så ingen höjde på ögonbrynen över hans närvaro när stod innanför dörrarna och försökte orientera sig. Han kände ett lätt illamående då han såg på det stressade vårdbiträdet, som han stoppat på hennes vilda framfart till sköljen. Händerna var kalla och fuktiga av svett. Ursinnigt bultade pulsen mot trumhinnorna så han lurades att höja rösten då han frågade: ”Sal 12?” En otålig nick nedåt i korridoren avslöjade vad Victor behövde veta. På ben som nästan saknade känsel halvraglade in på sal 12. Bland 7 andra sängar stod den som innehöll monstret från *Scenen*. Han såg på Victor med sina grumliga gammelmansögon och tycktes inte ens bli förvånad när denna slet fram ”röret”, satte cigarettändaren till stubinen och tog sikte mot hans panna. Ingen reagerade. Det hela var som ett groteskt stilleben. Först när den kraftiga knallen ekat ut började folk skrika. Först en, sedan stämde allt fler in i kören tills hela avdelningen stämde in. Den gamle mannens kranium var söndertrasat och bortslitet från halsen ur vilken en allt svagare rännil av blod rann. Victor sjönk ned på knä och kände hur frukosten slungades upp ur magsäcken.

Han låg fortfarande och kräktes krampaktigt när polisen anlände.

*

Ovanför Victors säng i den lilla cellen satt ett enkelt schema som mycket väl beskrev fångarnas och följaktligen även Victors vardag:

6.00 väckning
6.30 frukost
7.00 arbete
11.30 lunch
12.00 arbete
16.30 middag
20.00 inläsning

Så, ingen hade trott honom, men det spelade ingen roll. Att sitta inne var i princip samma sak som att ha en fast anställning och nätterna var fortfarande hans egna...

Kapitel 11

Professor Hirsch var överväldigad. Han slickade sig om de torra läpparna och försökte samla sina tankar. Efter att ha genomlidit lång predikan om kärlek och förståelse hade han varit synnerligen modfärdig och redo att ge upp, eftersom religion för honom var primitiv vidskepelse, vare sig den utövades framför ett stenbeläte eller i S:t Peterskyrkan i Rom. Men när predikan väl nått sitt slut blev han vittne till det mest fantastiska han i hela sitt liv. Med egna ögon hade Hirsch sett Jesus bota en grånad man från grön starr och därefter fått ett spädbarn att sluta alstra elektricitet. Det senare ännu en av den nya tidens farsoter, en åkomma som skadat och till och med dödat ett flertal människor. Av naturliga skäl drabbades företrädesvis barnens mödrar eller andra anhöriga. De som smittats av denna "barnsjukdom" tog inte själva någon skada, det fungerade enligt expertisen på ett sätt som påminde om den motsvarande förmågan hos darrålar. Ceremonin avslutades med att Jesus bjöd hela församlingen att dricka ur en kalk, vilken hela tiden fylldes på utan att någon kunde förstå hur. När den värsta hysterin lagt sig, närmade sig Hirsch Jesus med målmedvetna steg. Jesus lade märke till den självsäkre professorn, samtidigt som han kände att någon form av avgörande var nära.

– Förlåt mig, mitt namn är Hirsch, Josef Hirsch och jag har en del som jag skulle vilja diskutera med er.

Jesus betraktade honom ingående.

– Vad gäller det?

– Åh, det vore mycket bättre om vi kunde diskutera den saken i enrum.

Jesus tvekade ett kort ögonblick och svarade sedan:

– Vi kan talas vid på mitt hotell.

– Utmärkt, sa Hirsch välvilligt.

*

Det var en ljum, stjärnklar kväll och de vandrade under tystnad, i rask takt, genom staden. Jesus förundrade sig, som så många gånger förr, över skönheten i den värld som hans fader skapat. Harmonin tycktes perfekt. Luften kändes ren, om än något fuktig. På avstånd kunde han höra en nattskärras karakteristiskt torra, spinnande sång. Ändå visste han med sig att balansen var störd, kanske oåterkalleligen. Jesus sneglade på Hirsch och frågade sig vilken roll han hade i det hela. Han lämnade frågan därhän tills vidare när han upptäckte att de redan var framme vid det oansenliga hotell där han tagit in. När de klev in i rummet på tredje våningen slog det Jesus att det intill förväxling liknade det där Ahasverus slutligen fått frid ett par veckor tidigare. Jesus bjöd Hirsch att slå sig ned i en blommig fåtölj och satte sig själv i fotändan av den alltför korta sängen.

– Nå, vad var det nu ni ville diskutera med mig, Herr Irsch? frågade Jesus i en ton som han själv tyckte var överdrivet högtidlig.

– Hirsch, med H, rättade Hirsch honom. Jag är professor, inte i någon av de vedertagna naturvetenskaperna, utan i parapsykologi. Jag studerar paranormala fenomen, eller mirakel, om ni föredrar den termen. Hirsch tog ett djupt andetag. Anledningen till att jag sökt upp er är att jag tror mig kunna vara till nytta för er.

– På vilket sätt frågade Jesus med rynkad panna.

Hirsch klarade rösten med en hostning.

– Ert problem är ju att övertyga allmänheten om att ni är den ni utger er för att vara, inte sant? Jag kan av förståeliga skäl inte ge bevis för att ni är deras frälsare, men jag kan på ett objektivt sätt redogöra för er förmåga. Hirsch tystnade och lät det han sagt sjunka in. Efter en kort paus fortsatte han utmanande; Om det nu inte förhåller sig så som massmedia velat göra gällande, att allt bara är en fråga om skickligt iscensatt bedrägeri.

Jesus tuggade villrådigt på sin tumnagel. Allt Hirsch hade sagt lät riktigt och övertygande, men på samma gång kunde han inte bli kvitt tanken på att ett beslut skulle bli avgörande. Å andra sidan kunde det inte bli mycket värre, hitintills hade Lucifers profetior slagit in.

– Exakt hur kan ni hjälpa mig?

– Vi vill ge er en chans. Jag och mina kollegor har den kompetens och utrustning som krävs för att avgöra om ni är en charlatan eller någonting annat, svarade Hirsch gestikulerande för att understryka det han sagt.

Jesus försökte se in i Hirschs sinne, men utan resultat. Han upplevde en svindlande känsla, det var som om han stod i begrepp att låta sig falla ned i en ändlös avgrund. Hirsch vågade knappt andas under tiden. Han var övertygad, så övertygad han någonsin kunde bli, om att Jesus var innehavare av paranormala krafter. Däremot ansåg han talet om att han skulle vara någon messias för komplett nonsens. Religion var något för de oupplysta, inte för civiliserade människor. Allt det där skulle man nog kunna ta ur Jesus vad det led.

– Hur snabbt kan vi sätta igång? ville Jesus veta efter en stund, som för Hirsch tedde sig som en evighet.

Hirsch log uppmuntrande mot Jesus. Inombords triumferade han. Saken var klar. Han hade lyckats! Han såg på sin Rolexkopia.

– Det går ett flyg om en timme.

Utan dröjsmål började Jesus att packa ned sina få tillhörigheter i en sliten, blå gammal resväska, på vilken den förre ägaren lämnat kvar ett klistermärke med texten: Kokoni, Korinthos - Greece.

De satt bredvid varandra i baksätet på taxin. Hirsch fantiserade om den enorma framgång projektet skulle innebära. Jesus iakttog förstrött de förbirusande omgivningarna. När de stannade för rött ljus vid en korsning, fick Jesus syn på en biograf. Filmen som visades bar det Kafkainfluerande namnet "Metamorfos". Undertill på affischen fanns tillägget - en komedi med allvarliga undertoner. Taxichauffören som tidigare inte sagt något märkte Jesus intresse och sa genast:

– Kanonfilm!

– Förlåt? sa Jesus frågande och vände blicken mot den kraftiga, på gränsen till feta chauffören som mötte den med iver lysande i ögonen.

– Filmen, affischen du tittade på.

– Åh, jaja, jaha.

– Skitbra alltså. Frugan och jag såg den häromkvällen, förklarade han entusiastiskt. Den handlar om en kille som blir kär i en av sina bekanta, en kvinna alltså. Det är bara det att hon är lesbisk, en jäkla flata! Verkligen tufft för honom. Men han kommer på att det går ju att byta kön nu för tiden, så det gör han. Chauffören såg märkligt förtjust ut vid tanken. Hirsch var mot sin vilja fascinerad av den absurda historien och tänkte att avregleringen av taxibranschen inte direkt gjort något för att öka den intellektuella nivån hos förarna. Den här levde verkligen upp till klichébilden av en.

– I alla fall så byter han kön hos en doktor som heter Bjelkner. Precis som biskopen! Det är väl därför jag kommer ihåg det. Resultatet var inte så illa, inte för att jag är sån... chauffören tvekade innan han fortsatte; men han såg verkligen ut som en brud.

Jesus stirrade ut genom sidorutan utan att lyssna. De hade lämnat stadskärnan bakom sig, på avstånd kunde de skönja ljuset från flygplatsen. Hirschs uppmärksamhet var riktad mot chauffören som fortsatte sitt referat.

– Hur som helst, han eller hon, hur man nu ska säga, sticker till en sån där homoklubb där han vet att tjejen som han är kär i brukar hålla till. Han sitter där och drar ett par drinkar och sen kommer hon in. De börjar snacka och det går jättebra, eftersom han egentligen redan känner henne och vet allt om vad hon tycker om och så, tycker ju hon att han är urtrevlig. Taxiförarens ryggtavla skakade till och han fick med ens svårt att hålla sig för skratt. Han gned sig vänsterögat som för att torka bort tårar.

– Då kommer det. De sitter där och har det mysigt och han som bytt kön tycker att det är dags att sätta in den stora stöten och frågar om de ska gå hem till honom och fortsätta kvällen. Då svarar flatan - "Ledsen, du är inte riktigt min typ". Nu kunde han inte längre hålla tillbaka skrattet utan brast ut i ett utdraget ylande.

Hirsch nickade och funderade samtidigt på om det var den här dekadansen hans landsmän längtat så efter. I hans hemland, under den gamla tiden, skulle filmen utan tvivel ha varit totalförbjuden och de ansvariga suttit i fängelse eller på sinnessjukhus. Bilen beskrev en vid sväng och stannadettill utanför ingången till flygplatsen.

– Framme, konstaterade chauffören.

Hirsch betalade och vände sig till Jesus:

– Vi har bråttom, planet går strax!

Skyndsamt klarade de av alla formaliteter och tog sig ombord på den gamla DC 3:an. Lättade sjönk de ned på varsitt säte. Planet satte sig i rörelse. ”Kristi himmelfärd”, tänkte Jesus roat när det lyfte och log för första gången på mycket länge.

Kapitel 12

En kylig sensommarvind svepte över gårdsplanen. Den förde med sig ett moln av stoft, likt en sandstorm i miniatyr. Jesus och Hirsch befann sig utanför den U-formade byggnad som dolde Kralinska institutet för parapsykologisk forskning i sitt inre. Fasaden var av rött tegel och alla fönster var mörktonade. Om det var för att skydda från solen eller insyn var svårt att säga, men troligen det senare. Ovanför dem svävade skrånande måsar. Likt sina fränder i städer världen över verkade de fullt tillfredsställda med att äta sig feta på avskräde och tycktes inte bry sig det bittersta om de någonsin fick återse det hav som en gång fött dem. Hirsch förde utan vidare resonemang Jesus till det som skulle bli dennes rum i institutets högerflygel. När Jesus installerat sig i det trånga utrymmet överlät Hirsch åt Bronstedt och Hoff att ta hand om honom.

– Ni har ätit om jag har förstått saken rätt? sa Maria på bruten engelska.

– Ni behöver inte tala engelska, och svaret är ja. Vi fick mat ombord på planet.

Maria såg förvånad ut. Jesus talade hennes hemlands tungomål utan någon som helst accent.

– Var har ni lärt er...

– Följderna av Nimrods svartbygge drabbade inte mig, avbröt henne Jesus i en ton som skvallrade om att han var på ett strålande humör.

Maria blev så häpen att hon inte kunde komma på något att säga. Hoff fann för gott att ingripa.

– Om ni inte misstycker kanske vi kan sätta igång genast? Med testerna menar jag, förtydligade han.

– Visst, svarade Jesus och slog ut med händerna för att visa att han helt och hållet stod till deras förfogande.

– Den här vägen, sa Maria som nu samlat sig.

De lämnade högerflygeln och begav sig mot mittenkomplexet, där laboratorierna var förlagda. Det tog inte lång stund förrän Maria och Hoff lotsat Jesus genom de labyrintlika korridorerna fram till sal 7. Egentligen var det en vanlig hörsal, men nu var där så fullt med skärmar, datorer, filmutrustning och annat att det mer såg ut som en operationssal. Faktum var att personalen alla hade vita rockar, så en utomstående hade utan tvivel trott sig vara förflyttad till ett sjukhus.

– Det första vi ska göra är att kontrollera om du behärskar förmågor som telepati och clairvoyants, sa Maria när hon och Jesus placerat sig på var sin sida av ett bord, vilket skärmats av på mitten med grön griffeltavla.

– Hur går det till?

– Jag ska förklara. Vad jag har här är så kallade Zener-kort, eller ESP-kort. Det är tjugofem stycken, fem av vardera slaget med cirkel, kvadrat, kors, stjärna och våglinjer. När jag betraktar dessa, ett och ett, ska du kryssa i formuläret du har framför dig. Du ska alltså försöka fånga ett intryck av vilket jag koncentrerar mig på. Har du förstått?

Jesus svarade jakande.

– Då sätter vi igång.

Efter att ha provat ett hundratal kombinationer, utan att Jesus misstagit sig en enda gång, slog sig Maria för pannan och utbrast:

– Det är otroligt! Jag har inte ens hört talas om något liknande.

– Det verkar som om vi kunde gå vidare, sa Hoff entusiastiskt. Han hade stått bredvid Jesus och sett hur denne gång på gång kryssat för rätt alternativ.

– Nu gör vi så här istället, sa Maria och blandade korten darrande av upphetsning. På baksidan av formuläret skriver du ned i vilken ordning du tror att korten ligger i. Jesus började, utan att tveka en sekund, att skriva. När han var klar överräckte han arket till Maria.

– Stjärna, stjärna, vågrörelse, ring, fyrkant, stjärna, ring, kors...

Hon tystnade med barnligt öppen mun.

*

Under de närmaste dagarna testades och verifierades en rad andra paranormala förmågor, pyrokinesi, elongation, telekinesi och levitation. Maria och Hoff var förbluffade, de kunde knappt tro sina ögon, eller mätinstrument heller för den delen. Jesus var fantastisk, han var allt det de drömt om och mer därtill. Men när de meddelade den förväntansfulle professor Hirsch sina framsteg, blev denne dock en aning grubblande.

– Det är gott och väl att veta att det händer, men för en vetenskapsman är det verkligen intressanta att få kunskap om hur, exakt hur, det går till.

*

– Hur bär du dig åt egentligen? frågade Maria Jesus ett par dagar senare, under en av deras sällsynta raster.

De hade låtit ta en mängd medicinska prover, parallellt med de rent parapsykologiska testerna, utan att märka något som skiljde honom från folk i allmänhet.

– Jag får min makt från *Herren* naturligtvis. Hur skulle det annars gå till? svarade Jesus när han såg upp från sitt kaffe.

– Visst, visst, sa Maria avvärjande.

– Är någonting på tok? frågade Jesus, när han märkte hennes reaktion.

Maria ryckte till.

– Nej, nej, men...

– Ja?

– Menar du verkligen att du är *Guds* son? Frälsaren?

Jesus såg ut som om han ansåg frågeställningen vara helt befängd.

– Självfallet, svarade han med eftertryck.

– Åh, Jesus!

– Ja?

– Vad?

– Jag tyckte precis att du sa mitt namn.

– Eh, ja så... nej, nej. Det var bara ett uttryck. Någonting man säger. Glöm det.

– Aha, sa Jesus, men hans min avslöjade att han var högst konfunderad.

Maria tänkte febrilt. Jesus trodde uppenbarligen på fullt allvar att han var Kristus. Det var inte bara som han sa, han var faktiskt övertygad om att han var Messias. Detta var mer än vad hon själv ansåg sig kunna hantera, här krävdes expertis.

– Kan du ursäkta mig ett ögonblick? frågade hon.

– Naturligtvis, svarade han och såg efter Maria som redan hastade iväg längs korridoren, som ledde till Hirschs rum lite längre bort.

*

– Vi måste ha hjälp, han lever verkligen i villfarelsen att han är *Guds* son. Det rör sig inte om ett reklamtrick som vi antog och hoppades, sa Maria när hon störtade in till Hirsch. Hirsch lyfte föraktfullt på ögonbrynen.

– För det första vore jag tacksam om du knackade innan du steg in i fortsättningen.

Maria blev blossande röd.

– För det andra har jag redan förutsett den saken. Åtgärder är vidtagna.

Kapitel 13

Eftersom Maria lyckats övertyga Jesus om att det var av yttersta vikt för undersökningen att han lät sig examineras av en psykiater, infann han sig på Dr. Fridners provisoriska mottagning tidigt nästa morgon. Den rikliga förekomsten av rör och munstycken vittnade om att rummets tidigare användningsområde varit av en helt annan karaktär. Den voluminöse Dr. Fridner hälsade med en nick och såg faderligt på Jesus, vilken blickade lika faderligt tillbaka. Även om Fridner var fet, så var det ingen slapp skinsäck, utan snarare en sumobrottares kraftfulla fysik som höljde sig över skrivbordet. Trots detta berövades han all eventuell pondus genom det fåfänga försöket att dölja flinten genom att kamma de långa sidohåren över den. Det är ett fascinerande faktum hur man genom att försöka dölja någonting istället riktar uppmärksamheten mot det. Ingen kunde undgå att stirra på de glesa testarna som låg klistrade mot den blanka skallen.

- Låt mig fråga så här, inledde Fridner slentrianmässigt, vem är ni?
- Jag är Jesus, svarade Jesus och tvingade sig att slita blicken från Fridners frisyr.
- Bra, bra, sa Fridner förtjust. Och vad är ni?
- Jag är Guds återfödde son, Frälsaren, svarade Jesus och rynkade på pannan.
- Vad är det som får dig att säga så?
- Jag vet det. Jesus skakade småskrattande på huvudet.

Så här kommer vi ingen vart, tänkte Fridner. Det duger inte att infinna sig hos Hirsch med diagnosen megalomani. Jag måste behandla honom. Jag måste på något sätt få honom att inse att han omöjligt kan vara den han tror sig vara. I hopp om att få Jesus att slappna av, satte han sig framför skrivbordet i en stol bredvid honom. Att eliminera den barriär som bordet utgjorde och på så sätt minska avståndet mellan honom själv och patienten för att få bättre kontakt, var ett beprövat knep som, vilket erfarenheten visat, sällan eller aldrig slog fel.

- Varför har du då inga lärjungar? frågade han efter att ha dammat av sina ytterst rudimentära bibelkunskaper.
- Sist arbetade vi efter en långsiktig plan. Det har vi inte tid med längre. Alla måste vara mina lärjungar. Jesus började känna sig obehaglig till mods. Han gillade inte frågorna som Fridner ställde, och när denna i nästa stund framkastade:
  - Låt oss säga så här istället, om ni berättar om er själv och ert liv, så glömmet vi frågan om er identitet så länge. fanns det inte längre något tvivel om vart han ville komma.
  - Berätta om er barndom exempelvis, sa Fridner när Jesus underlät att svara, det vore till stor hjälp.

Fridner väntade. Jesus väntade. Den förre insåg snart att dödläge infunnit sig och tryckte på snabbtelefonen som stod på skrivbordet.

– Ja, svarade Marias mjuka röst.

– Vi är färdiga för ögonblicket.

– Kommer, sa Maria, vars stämma nu hårdnat betydligt.

Fridner lade sina knäppta händer bakom nacken och sträckte på sig samtidigt som han gungade sakta på den blå kontorsstolen. Utan att verka adressera honom utbrast Jesus:

– Det är slut. Jag tänker inte spela med i ert spel längre. Det känns inte som om det är värt det längre.

Fridner spärrade upp ögonen.

– Jag tänker lämna den här platsen, informerade Jesus honom.

Precis då Fridner tänkt fråga honom hur det skulle gå till, öppnades dörren och Maria klev in i sällskap med två figurer som Jesus aldrig tidigare sett.

– Vad har hänt? frågade hon med en för henne ovanlig skärpa.

– Han vill dra sig ur, svarade Fridner nästan ohörbart.

– Varför? frågade Maria när hon vände sig mot

Jesus. Han borrhade blicken rakt in i hennes ögon.

– Lucifer hade rätt, jag är godtrogen. Först nu förstår jag varför utgångarna är låsta och varför ni varit så måna om sekretess. Det är ju ganska märkligt om syftet är att göra mig känd, eller hur? Till att börja med var ni hjälpta av att jag så desperat ville ge mänskligheten en sista chans, jag var blind. Men era förtvivlade försök att få mig att förneka min *Fader* fick mig att vakna. Ni har misslyckats.

Maria insåg att det vore lönlöst att försöka tillbakavisa Jesus beskyllningar. Hon beslöt sig därför att rådgöra med Hirsch innan hon vidtog ytterligare åtgärder.

– Du stannar här, sa hon till Jesus. Övriga följer med mig.

De lämnade Jesus på mottagningen. Han hörde hur de låste dörren efter sig. Återigen hade han blivit förråd av den han litat på.

– Varför *Fader*? Varför? Vad tjänar det till?

Tystnad var det enda som mötte hans frågor.

Kapitel 14

”Kallt”, var Jesus första tanke när han långsamt vaknade upp ur sin medvetlöshet. Sedan kom smärtan. Skärande, brännande. Vet de hur det känns? frågade han sig någonstans bland plågorna. Omöjligt, blev nästa tanke. Han släpade sig bort till det tvättfatt han skymtade genom den röda dimman. Mödosamt hävde han sig upp, vred om kranen och lät det kalla vattnet forsa över sitt plågade huvud. Något klarare, fastän utmattade av den stora ansträngningen, sjönk han ihop på golvet. Med tungan undersökte han sin såriga mun, flera tänder var utslagna och han kände den söta smaken av blod som sipprade fram. Bröstitet värkte. Svullnader och bultande blåmärken. Utan förvarning kastade han upp. Den sega smörjan bestod till största delen av magsafter, eftersom han inte fått något att äta på...Hur länge sedan var det egentligen, dagar? Veckor? Det kändes definitivt som veckor, men det var väl ändå omöjligt? Grubblande över detta sjönk han på nytt in i det barmhärtiga mörkret.

*

Professor Hirsch, Maria, Hoff och en nytilkommen medlem i deras lilla grupp, bevittnade Jesus vändor på en monitor. Den hade installerats redan ett par dagar tidigare på Hirschs tjänsterum och tryckts ned bland drivor med rapporter, PM och andra luntor, som är så typiska för det papperslösa kontoret. Nykomlingen var från den militära underrättelsetjänsten och han studerade tankfullt det han såg. Adam Burkhardt var en lång och gänglig man. Detta i kombination med hans örnäsa, kraftigt markerade smilgropar och nästan sjukligt stora struphuvud fick de övriga, oberoende av varandra, att tänka på en uppspelt gam.

– Där är han alltså, sa Hirsch, mest för att han tyckte att han borde säga något.

Burkhardt nickade och drog samtidigt på munnen. Hur kan han finna någonting komiskt i det här? tänkte Maria, fast det är väl typiskt militärer antar jag.

– Ni har sett testresultaten. Vi måste helt enkelt lära oss att både förstå och kontrollera processen.

– Det förstår jag mycket väl, men ytterligare våld löser inte problemet, sa Burkhardt i lätt ton, som om det egentligen inte angick honom. Har ni inte lyckats knäcka honom hitintills, så lär ni aldrig få honom att ge efter för våld.

– Vad har vi för alternativ? inflikade Hoff lågt.

– Kommer vi inte på någonting, får vi dissekera honom. Det är ju inte helt uteslutet att fenomenen beror på en fysisk abnormitet, replikerade Hirsch snabbt för att visa att han fortfarande var den som hade initiativet. Men ger det ingenting, så står vi där med ett misslyckande på halsen.

– Det är väl en smula drastiskt, sa Burkhardt roat, det måste finnas bättre lösningar.

– Har ni något mera konstruktivt förslag? frågade Maria i hopp om ett positivt svar. Talet om dissekering föreföll henne inte bara vetenskapligt, utan också etiskt, oförsvarbart.

– Kanske, svarade Burkhardt och blinkade skälmskt med en ögat.

– Kanske? kom det som en pisksnärt från Hirsch, vilken hade tröttnat på Burkhardts raljans och sätt att smila ”Ha en bra dag”, som om han arbetade på någon förbannad hamburgerrestaurang.

Burkhardts anletsdrag hårdnade för en sekund, men ögonblicket efter var han lika lugn igen.

– Rättare sagt: Ja. Som jag nämnde tidigare tror jag inte på fortsatt våld, däremot tror jag att han vore tacksam om smärtan upphörde.

Hirsch slog sig för pannan och med en röst drypande av sarkasm sa han:

– Lysande! Er tankegång är lika subtil, lika sofistikerad som, och jag tror inte att jag överdriver när jag säger; sättpotatis.

– En positiv aspekt av detta, fortsatte Burkhardt utan att bry sig om Hirsch, är att hans undermedvetna för tillfället är synnerligen lätt manipulerat. En min av gillande spred sig långsamt över Hirschs ansikte.

– Berätta mer.

Burkhardt flinade segervisst.

– Vad jag har tänkt mig skulle man kunna kalla för en slags kemisk övertalning.

– Hjärntvätt? kom det från Maria.

– Precis. I underrättelsetjänsten har vi i flera år använt ett preparat som skulle vara lämpligt i det här fallet. Först krossar vi hans nuvarande personlighet, skapar en minnesblockering. Under den fasen kommer han att hallucinera ganska mycket, så jag föreslår att vi håller honom i sängläge. Sedan bygger vi upp en ny personlighet, som vi givetvis kan skräddarsy efter våra egna önskemål.

– Hur går det till? undrade Hirsch.

– Enkelt. I fas två glider han in i ett komaliknande tillstånd, då han är ytterst mottaglig för suggestion och subliminal påverkan.

– Förklara närmare, krävde Hirsch.

– Det kan jämföras med hypnos. Vi låter helt enkelt ett ljudband, där vi talar om för honom vem han är, stå på hela tiden.

Parapsykologerna såg så frågande ut att han förtydligade:

– Bandet beskriver hur han är, vilka minnen han har och så vidare. Kort sagt, vi programmerar om honom, gör honom till en ny människa.

Hans tre åhörare var alla lättade, fast av olika skäl. Maria för att detta betydde att ytterligare våldsamheter skulle var onödiga, Hirsch för att projektet såg ut att bli en framgång trots allt och Hoff för att de andra var nöjda och nu inte skulle komma på tanken att lasta honom för att något gått snett.

– Hallucinationerna, är de biverkningar, eller fyller de någon funktion? frågade Maria.

– De splittrar hans verklighetsuppfattning. Det är de som gör det möjligt för oss att skapa en minnesblockering.

– Är det någon risk att för att drogen, eller vad det nu är, skulle kunna vara dödlig? frågade Hoff oroligt.

– Ja, men då det krävs det en helvetes placeboeffekt! svarade Burkhardt och exploderade av skratt.

Hoff rodnade häftigt och ville helst sjunka genom marken. Maria kunde inte låta bli att skratta med, trots att hon kände lite av den där svårförklarliga, ställföreträdande skammen vi så lätt känner för till och med totalt okända människor. Hirsch däremot, betraktade dem allihop som om de vore tokiga.

– Om jag kan få er uppmärksamhet, så vore jag mycket tacksam, sa han sedan otåligt. Det är mycket arbete som väntar. När kan vi påbörja den här drogterapi?

– Med en gång om ni vill, jag har med mig allt som behövs.

– Bra.

– En fråga bara, sa Maria, det ryckte fortfarande i hennes mungipor vid tanken på Burkhardts lyckade skämt, när kan vi räkna med resultat?

– Om en fyra-fem dagar, förmodar jag.

– Så snabbt?

– Med tanke på hans nuvarande kondition, är det nog en ganska rimlig gissning, svarade Burkhardt med en gest mot monitorn.

Kapitel 15

– Håll i honom, beordrade Burkhardt och förberedde injektionen.

Jesus kämpade emot så gott han kunde, men upptäckte snart att motstånd var lönlöst. De två utomordentligt kraftigt byggda sköterskorna hade inga svårigheter med att hålla fast honom. Båda hade varit med i det forna landslagets kulstötarteam. Träningen och tablettorna präglade dem fortfarande, trots att det numera var länge sedan. Jesus kände ett stick i vänsterarmen och hur drogen virvlade ut i hans blodomlopp. Efter några få sekunder ebbade hans viljestyrka bort.

– Det räcker, konstaterade Burkhardt när han såg att Jesus slappnade av. Spänn fast honom.

De båda sköterskorna drog åt läderremmarna, så att Jesus inte kunde ha rört sig även om han hade varit kristallklar och inte omtöcknad som nu. I Burkhardts bakvatten vaggade de sedan ut ur salen på ett sätt som antydde något slags systemskap. Kvar låg Jesus oförmögen att både röra sig och tänka klart. Väggar, golv och tak dansade omkring honom. I skuggorna viskade okända röster:

– Jesus har svikit.

– Syndare, syndare, syndare...

Bland alla bilder som virvlade förbi var det bara en han lyckade fånga - bländvita duvor, som slängde kvistarna åt sidan för att glupskt sluka mängder med krossat glas och sedan falla döda till marken med karmosinrött blod sipprande från kroppsöppningarna. I nästa ögonblick tilltog omgivningens frenetiska spinnande allt mer. Så föll Jesus. Allt blev svart, men den svindlande känslan i maggropen talade om för honom att han föll. Rösterna dog bort. Med en duns slog han i något hårt. Ljuset var tillbaka. Försiktigt öppnade han ögonen. Han såg sig om i rummet. På ena kortsidan fick han syn på en dörr han inte lagt märke till tidigare. Han gick dit och drog i handtaget. Ljudlöst gled den upp. Framför honom bredde en ofantlig sal ut sig. Från andra dörrar kom en strid ström av människor, vilka utan dröjsmål placerade sig på läktarna som gick runt hela hallen. Vad skulle detta betyda? Var det ett tecken från *Herren*? Naturligtvis! Jesus föll på knä, med tårar av tacksamhet rinnande längs sina kinder.

– Pris ske *Herren*, jublade han.

Han reste sig och gick med förhoppningsfulla steg in i salen. Runt omkring honom trängdes människor av de mest skiftande slag.

– Vad gör **du** här? frågade en yngling vars ögon doldes under en lång lugg.

Jesus betraktade honom förvånat.

– Vad menar du? har vi setts förut?

– Kom nu Dee Dee, det börjar snart! ropade en röst ur vimlet.

Tydiligen var uppmaningen riktad till Jesus´ konversationspartner för denne skrek.

– Kommer Jesse! och sedan, vänd till Jesus:

– Ledsen, måste sticka.

Jesus förstod ingenting. Sorlet från folkmassan började avta och Jesus trängde sig framåt i hopp om att få klarhet i vad som stod på.

– Se dig för, fräste en storruxen man i vad Jesus uppfattade som en gladiatorrustning.

– Ta det lugnt Spartacus, ser du inte vem det är? lugnade honom en ung kvinna i herrkostym från något av förra seklets tidigare decennier.

Jesus ignorerade dem. I mitten av salen såg han nu ett podie, på vilket man placerat en talarstol. En röd matta ringlade sig från podiet och på denna kom en högre man med aristokratisk hållning. Jesus kände omedelbart igen honom, det var Lucifer.

– *Fader*, du har störtat mig, kved Jesus.

Man hyssjade åt honom från spridda håll. Lucifer intog podiet och ställde sig i talarstolen. Jesus stirrade förhått på honom. Lucifer var klädd i frack och hans hår var blonderat. Med överlägsen min betraktade han sin publik, gäspade förstrött och vinkade åt Lilith, som satt och småpratade med Donatien-Alphonse-Francois, eller markis de Sade på första raden.

– Medkämpar! utbrast Lucifer. Vi har samlats här i kväll för att hylla upproret. Därför har jag skrivit ett kort poem, tillägnat den störste av oss. (Konstpaus). Mig själv!

Han trollade fram en liten papperslapp från frackens innandöme, vecklade ut den och började läsa:

”En galen ängel
har vansinnigt roligt, ja
Han leker med er” galen
ängel
vansi...
ja
L
eker
m...
nE
re dem rekel nah...
”En galen ängel
har vansinnigt roligt, ja
Han leker med er”

Allt blev kaos, verkligheten, eller åtminstone bilden av den, rasade ihop som ett korthus. För Jesus var det som om någon hade hållt ett spann kallt vatten över honom.

*

– Behöver du ett spann till? frågade en röst.

– Nej, det räcker. Han är på väg att vakna, svarade Burkhardts välbekanta stämma.

Jesus slog upp ögonen. Han var åter fastspänd i sängen. Ett högt stön av besvikelse undslapp honom, trots att han innerst inne var tacksam för att det varit en chimär.

– Jösses, han var verkligen borta, sa den första rösten, som Jesus nu identifierade som Hoffs.

- Han reagerar starkare än väntat, hade vi inte väckt honom hade han varit utslagen i timmar. När Brondstedt är klar med bandet kör vi igång igen.

– Är vi klara för tillfället, så går jag, sa Hoff.

– Visst, gå du. Jag kilar upp till Hirsch och meddelar att allt är klart för fas två. Det borde pigga upp honom.

Han tystnade. Allt som hördes var puttrandet och fräsandet från en gammal kaffebyggare i ett hörn, tappert pressandes vatten och kaffe genom näst intill igenslammade ledningar.

– Han har ett hjärta av sten, er professor, lade Burkhardt till, som om han hade kommit på det i samma sekund.

– Kalksten i så fall, sa Hoff med ett trött leende, smittad av Burkhardts ständiga skämtande.

– Kalksten?

– Artärerna är lika igenkorkade som den där gamla kaffebyggaren, kan falla ihop när som helst, sa Hoff med en nick åt hörnet.

Burkhardt log pliktskyldigt och gav sig gnolande iväg. Vilket visar att även ett långsökt skämt kan pigga upp, om avsikten är god.

*

Burkhardt slog sig flinande ned mittemot den rödögde Hirsch. Denne hade gått som på nålar i väntan på Burkhardts rapport.

– Hur går det? frågade han oroligt.

– Strålande, han är snart mogen.

Hirsch sken upp och såg lika nöjd ut som en boa constrictor, vilken nyss svalt ett rejält byte och nu rullat ihop sig för att i lugn och ro kunna smälta det, utan att behöva bekymra sig för någonting de närmaste veckorna. Han satte sig tillrätta i sin skinnfåtölj och tände en cigarr.

– Då är det bara att vänta, puffade han fram mellan rökmolnen. Egentligen hade han tänkt tillägga någonting i stil med: ”och låta Gud råda”, men insåg genast att lustigheten i fråga knappast var särskilt smakfull. I likhet med de flesta ateister, kände han en stark olust inför risken att stöta sig med någonting han definitivt inte trodde på. Det knackade på dörren.

– Kom in, kvittrade Hirsch.

Det är så att man kan må illa, tänkte Burkhardt. Maria steg in med Hoff i släptåg likt en trogen hund.

– Jag är färdig med banden, upplyste hon dem stolt.

Hirsch sträckte fram handen med lystna ögon. Maria räckte honom bandet. Hirsch vägde det i händerna och sände henne ett uppskattande ögonkast.

– Förstår ni vad det här betyder? jublade han och fortsatte utan att invänta svar: Vi har lyckats! Det här måste ha gjort honom verkligt omtumlad eftersom han inkluderar oss, tänkte Maria sarkastiskt. Hon lyfte handen framför munnen för att dölja sitt leende. Ingen tycktes märka något.

– Nå, vad väntar ni på? ville Hirsch veta, ju förr vi är klara desto bättre.

Han såg förväntansfullt på dem när de reste sig för att gå.

– Glöm inte att jag litar på er.

Burkhardt, Hoff och Maria utväxlade menande blickar och gick sedan till sina respektive uppgifter.

Kapitel 16

Att vi med stormsteg rusar mot den yttersta dagen står utom allt tvivel, även de döda kan märka det. Tillvaron på andra sidan är för övrigt ganska annorlunda mot vad de flesta föreställt sig. En skärseld är väl den mest träffande teologiska liknelsen, se bara följande utdrag ur en avlidens dagbok:

”Det är inte sant att medvetandet utslocknar i och med döden. En mera korrekt beskrivning är att döden är ett annat medvetandetillstånd i bruset bortom det som de levande uppfattar. I livet upplever man saker som klara och tydliga och resten av världen som helt skild från jaget. När döden inträtt blir allt mera diffust och detaljer svåra att urskilja. Man gungar och flyter tillsammans med andra avlidna i ett långsamt ekande hav av dunkel. I övrigt är skillnaden inte så stor.

De döda skvallrar, känner avund och konspirerar mot varandra. Kanske lite futtigt, men det är inte lätt att ägna sig åt kärlek i fysisk mening när man saknar utsträckning i rummet. Så i tystnaden på bårhus, kyrkogårdar och andra platser där de samlas tjatras det onpphörligen. Pladdrandet in frysboxarna upphör dock så snart en obduktion äger rum. Vi är väldigt fästa vid våra fysiska kroppar och känner när man skär i våra forna skal. Den som haft oturen att vara vaken, men orörlig, under en operation vet hur det känns. En obduktion är antagligen det enda som kan få en grupp döda att tystna. Kanske är det respekt, kanske tanken på att det snart är vår tur. Så snart processen är över så börjar tisslandet igen. Oftast diskuteras hur den olyckliges olika kroppsdelar såg ut, framför allt inälvorna som tycks utöva en oerhörd lockelse på de flesta av oss.

Men inget samtalsämne är så kärt som sättet på vilket man dött. Ju mer spektakulärt desto mer status åtnjuter man. För tillfället är det en ung kvinna som fallit offer för en psykotisk mördare och malts ned i en anfallskevern som är herre på täppan. Hennes föregångare, en självmördare, hävdar dock att hon ljuger för att göra sig själv intressant och att hon i själva verket dött i en bilolycka. Det måste varit en fruktansvärd olycka som bara lämnar tänder och en bit av vänsterfoten kvar för polisen att identifiera. Resten var dåligt mald köttfärs med alldeles för stora broskbitar i för att någon skulle kunna göra en anständig hamburgare av den.

*Den fråga som annars upptar våra tankar, även om vi ryggat tillbaka något då den känns skrämmande och olustig som allt okänt, är vad som sker **efter** döden. När jag själv dog och såg huset brinna upp med alla dess bokhyllor sprängfyllda med böckerna jag älskat så, kändes det som om jag fick en ny chans. Datorer, videofilmer, konstföremål, allt förtärdes av flammorna och försvann i ett moln av bolmande svart rök. Samtidigt försvann allt jag klamrat mig fast vid och jag kunde paradoxalt nog äntligen börja leva, eller snarare var det så det kändes.*

Nu när vi befinner oss ju mitt uppe i döden, bundna till våra köttsliga gestalter som sakta löses upp med medvetanden som långsamt klingar av likt strålningen från en radioaktiv isotop. När köttet väl gått till andra existensformer (”Jord skall du åter varda”), vem vet vart vi tar vägen? Vi har lika många frågor och teorier som de levande. Våra kroppars atomer, som våra själar tycks vara knutna till, kommer efter dödens inträde sakta att återgå till det naturliga kretsloppet igen (inte för att vi någonsin stod utanför när vi var i livet). Vi blir näring åt andra organismer och i förlängningen en del av dem. Själén återuppstår i nya konfigurationer.

Som ni ser är reinkarnationstanken lika ombuldad av de döda som av de levande. Om det istället innebär ett totalt utslocknande? - ett stort grattis till alla buddhister! Paradis och helvete tror inte många döda på. Livet är både tillräckligt grymt och tillräckligt underbart för att göra sådana platser överflödiga...”

Kapitel 17

Tecknen och uppenbarelser hopar sig – vi närmar oss slutet. Låt oss därför stanna upp och samla oss en smula innan vi tar del av upplösningen av den historia vi nu följt så här långt. Till hjälp för den läsare som roas av att själv företa fältstudier har författaren här valt att ta tillfället i akt och skriva ned några kännetecken för de kanske främsta representanterna för det översinnliga:

ANGELOS ARCHI av familjen *Angelos*. Numera sällsynta över hela jordklotet utom, kuriöst nog, i en speciell trakt östra Italien. Ärkeänglar är de främsta av himmelens härskaror. Har homonoida drag sånär på som vingarna vilka vanligen har ett spann på runt åtta meter. Övriga specifika kännetecken är avsaknaden av bröstvårtor, navel och kön. Sprider en angenäm doft som ofta beskrivs som musk och kanel. Flykten är snabb och rak, inte helt olik duvornas. Ryttrar inte. Främst enstöringar, men kan sporadiskt ses i flockar med upp till sju individer. Lätet liknar plingandet från små silverklockor, men kan i undantagsfall anta formen av ett långt ihållande skri.

Arten häckar inte eftersom antalet är oföränderligt. En individ har dock transformerats till *Angelos Diabolis*, och har i sin tur gett upphov till ett betydligt talrikare släkte, vilken är betydligt vanligare förekommande över hela jorden utom, kuriöst nog, i en speciell trakt i östra Italien.

Kapitel 18

De är på väg att knäcka mig, tänkte Jesus panikslaget. Jag klarar det inte längre. Han blundande och försökte koncentrera sig. Tankarna rörde sig trögt och mödosamt, likt långsamt koagulerande blod. Han var fortfarande påverkad av allt de pumpat i honom. Efter en tag var han sig själv igen, åtminstone så pass att han kunde fatta ett beslut. Mänskligheten hade valt att inte ta honom till sig. Det återstod alltså bara en sak. Med en viljeakt upplöste han molekylbindningarna i läderremmarna och lät atomerna rusa iväg som lekande barn på sommarlovets första dag. Med detta hinder ur vägen reste han sig upp.

*

– Professorn! vrålade Hoff och pekade på monitorn, han är lös!

Bilden försvann och ersattes av ett intensivt flimmer.

– Stå inte bara där! skrek Hirsch till den mer eller mindre paralyserade Hoff, kalla på vakterna! Hoff fann sig kvickt och rusade ut i korridoren. Själv tog sig Hirsch omedelbart ner till rummet där Jesus befann sig. Han kände på dörren. Låst. På avstånd hördes upprörda röster. Vakterna var på väg. Hirsch svettades ymnigt och för första gången sedan sjuårsåldern, då han varit dödligt rädd för troll och andra sagovarelser som hans mor skrämt honom med för att han inte skulle leka i källaren, bet han på naglarna. Hoff anlände i spetsen för vaktstyrkan.

– Slå in dörren! tjöt Hirsch i en röst som var farligt nära att slå över i falsett.

Hoff, van att lyda professors order, kastade sig mot dörren. Allt han åstadkom var en lätt duns, innan han studsade tillbaka som en gummiboll. Istället tog en reslig vakt med tjurnacke och svällande muskler sats och rusade på dörren. Den förblev stängd, även om den gungat till och ljudligt knakat i gångjärnen. Han grymtade ilsket och när han nu gjorde ett nytt försök så fick den råa, fysiska styrka han utstrålade de omkringvarande att nästan förskräckt rygga tillbaka. Dessvärre gav dörren inte heller nu med sig.

– Vad står på? frågade Maria med andan i halsen när hon och Burkhardt sällade sig till sällskapet.

– Han har låst in sig, svarade Hirsch, medveten om att han var tvungen att hålla huvudet kallt om han inte skulle förlora herraväldet över situationen. Fast i själva verket kändes det som om han redan gjort det. Vakterna, som under tiden förenat sina ansträngningar, tumlade plötsligt in i rummet där de med ett brak föll ihop i en hög. Dörren hade utan förvarning öppnats på vid gavel. Vanmäktigt stirrade Hirsch in. Det var tomt.

– Vad i...

På golvet framför honom, strax bredvid den oordnade massan av förvånad bevakningspersonal, låg en askhö. Grå röklingor steg fortfarande upp från den. Han rörde om i den med tåspetsen och upptäckte, bland fina svarta askflagor som virvlade upp, de plagg han personligen kvitterar ut till Jesus. De var oskadda. Inte ens varma, i en för övrigt glödhet klump med rykande slag.

- Var är han?
- När hände det?
- Hur gick det till?

Frågorna haglade över Hirsch, vilken nöjde sig med att peka på askan och säga:

- Där.
- Där? kom det i korus från Burkhardt och Maria.
- Där! förtydligade Hirsch.
- Det är fantastiskt, obeskrivligt! utropade Hoff och började naturligtvis, som alla vilka kommit med detta påstående, att mycket utförligt redogöra för hela händelseförloppet.

Hirsch struntade i dem, suckade och sa till vakterna:

- Ni kan gå, det är över.
- Över?
- Ni hörde vad jag sa! Några invändningar?

Det kom inga. Men så förstod också alla att det varit en retorisk fråga. Trumpet lommade vaktstyrkan iväg.

- Jag tror att jag börjar förstå, sa Maria avmätt.
- Vad menar du? frågade Burkhardt.
- Självantändning.
- Naturligtvis, stönade Hoff. Precis som den där kvinnan i Brasilien här om året.
- Kan ingen förklara för mig vad det är som händer här, vädjade Burkhardt.
- Spontan självförbränning, förklarade Maria, som med ens förvandlats till docerande akademiker. Ett ovanligt, men välkänt fenomen. Vi får rapporter om sådan fall några gånger om året. Hittills har vi inte kunnat förklara det, men man har lekt med tanken på att det rör sig om kulblixtar. En mindre sannolik hypotes gör gällande att sprit är orsaken. Alkoholerna i blodet skulle fatta eld under vissa omständigheter, men det är uppenbarligen inte anledningen i det här fallet. De begränsade möjligheterna att studera företeelsen...

Hirsch hade hållit sig utanför diskussionen. Häftigt angripen av yrsel svalde han ansträngt. Han höll sig om vänsterarmen där smärtan börjat att stråla ut. Hoff lade märke till hans tystnad och sa i undrande ton:

– Professorn?

Efter en stund kom det knappt skönjbara svaret:

– Den djäveln...